

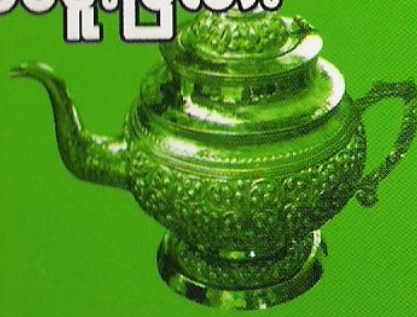
အောင်ဆန်းဆရာတော်

ဘဒ္ဒန္တ သဒ္ဓမ္မကိစ္ဆိယာရ

(မဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ)

မိဘကျေးဇူးဆပ်ပူးပြီလား

GRAPHIC HAY WINN AUNG

အောင်ဆန်း(တပို့) စာအုပ်တိုက်
မဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ
ဘဒ္ဒန္တ သဒ္ဓမ္မ ကိတ္တိသာရ

အောင်ဆန်းဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ သဒ္ဓမ္မကိတ္တိသာရ
မဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ

မိဘကျေးဇူး ဆပ်ဖူးပြီလား

ဘဒ္ဒန္တသဒ္ဓမ္မကိတ္တိသာဓု

(အောင်ဆန်းဆရာတော်)

မဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ
အဖွဲ့ခွဲ (၇၇)
မိုးကုတ်ဝိပဿနာဓမ္မရိပ်သာ
အောင်ဆန်းတောရတပ်ဦးကျောင်း

။လိဂ (၄၀) တာဝါဝန်နိစ၊ ၂၀၁၄-၂၀၁၅။

မိဘကျေးဇူး ဆပ်မူးပြီလား

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
နေဝင်းအောင်

ကွန်ပျူတာစာစီ
'ရွှေသံလွင်'

၁၅၈/၁၆၈၊ မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်း(လယ်)၊ ☎-၂၈၅၈၄၆

ထုတ်ဝေသူ

အောင်ဆန်းဆရာတော်

ပုံနှိပ်

ဦးတင်အောင်ကျော် - စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက်
၈၇/၅၆၊ လမ်းတို၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်။

ဖြန့်ချိရေး

မျိုးဆက်သစ်စာပေ

အမှတ် (၁၈၀)၊ ပ-ထပ်(ယာ)၊ ဆူးလေဘုရားလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ☎-၂၄၁၁၂၈

တန်ဖိုး

ခမ္ဘဒါန

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀ အုပ်

ထုတ်ဝေသည့်ခုနှစ်

၂၀၀၅-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၁၃) ရက်။

ရဟန်း သိမ် ကျောင်း ဒါယိကာမကြီး
မိခင်ကြီး ဒေါ်သိန်း

မိခင်ကြီး ဒေါ်သိန်း၏ ရက်လည်
ဆွမ်းသွတ်တရားပွဲတွင်

အောင်ဆန်းဆရာတော်ဘုဒ္ဓသဒ္ဓမ္မကိစ္စိယာရ
(မဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ)

ဖောကြားတော်မူသော

မိဘကျေးဇူး ဆပ်ဖူးပြီလား

တရားတော်ကို

သားသမီးများဖြစ်ကြသည့် ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးဝင်း+ဒေါ်ခင်စိုးကြည်

မိသားစုတို့က

စာအုပ်အဖြစ် ရိုက်နှိပ်လှူဒါန်းပါသည်

မိဘကျေးဇူး ဆပ်ဖူးပြီလား

နား မာတိကာ နား

♦ ငါသည် မုချသေရမည် ဝါး ခြောက်မိ	၁
♦ ကျေးဇူးဆပ်ပွဲ ဝေးလင်လှပေးမိ	၂
♦ သေမင်းကို ရင်ဆိုင်ခြင်း	၅
♦ မိအား နှစ်ခါ မနာရစေခဲ့	၉
♦ သောကနဲ့ အမျှဝေခဲ့ရင်	၁၁
♦ မိဘကိုချစ်တဲ့ သားသမီးတွေ	၁၄
♦ အမေ့အတွက် မပူခဲ့	၁၄
♦ အနာထပိဏ် ကျတဲ့မျက်ရည်	၁၈
♦ နွားအိုကြီး အရင်ထွက်ရသလို	၂၃
♦ မဲ့သေ မသေရစေခဲ့	၂၆
♦ သူစိမ်းတွေ အားကိုးရ	၃၃
♦ ဉာဏ်နဲ့စောင့်ကြည့်နေ	၃၄
♦ တောင်ကြီးဖဝါးအောက်	၃၉
♦ စားဖို့မရှာနဲ့ လှူဖို့ရှာ	၄၄
♦ အရှုံးထဲက အမြတ်	၄၇
♦ အမေ့ကျေးဇူးဆပ်	၄၉
♦ ဘဝအဆင့် မြှင့်ပေးခြင်း	၅၁
♦ သီလရှိသူကို လှူပါ	၅၄
♦ ကိုယ်က အရင်ပြီးပြီ	၅၆
♦ မျက်ရည်သိမ်းတရား	၅၈
♦ သောကငြိမ်းတယ်ဆိုတာ မျက်ရည်သိမ်းတာပဲ	၅၉
♦ မေတ္တာကို သစ္စာနဲ့ပေါင်းစပ်ခြင်း	၅၉
♦ သာဓုခေါ်ပါ ကျေးဇူးရှင်မေမေ	၆၂

မိဘကျေးဇူးဆပ်ဖူးပြီလား

နဂေတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္ပဿမ္ပန္နဿ

“ငါသည် မချသေရမည် အချိန်ဝိုင်းသာ လိုတော့သည်”

ဤကဲ့သို့ မရဏာနုဿတိဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းပွားများကြရမည်ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ် ကြီး ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ မရဏာနုဿတိ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းပွားများကြယင်းဖြင့် လွန်ခဲ့သော ခုနှစ်ရက်က ဘဝတစ်သွန် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားသော ဘုရား၊ ကျောင်း၊ သိမ်၊ ရဟန်းဒါယိကာမကြီး၊ မယ်တော်ကြီး အသက် (၉၅)နှစ်ရှိ ဒေါ်သိန်းအား ရည်စူးပြီးတော့ ယနေ့ယခု ဓမ္မပူဇာဖြင့် မယ်တော်ကြီး မရှိသော်လည်းဘဲ မယ်တော်ကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို တတ်သိနားလည်ပြီး တုံ့ပြန်ကျေးဇူးဆပ်သောအားဖြင့် ယနေ့ည ဤဓမ္မသဘင်ကို ဆင်ယင်ကျင်းပရာ ဤအချိန်အခါတွင် ပူဇော်သင့် ပူဇော်ထိုက် ပူဇော်အပ်ကုန်သော ဘုရားအမြတ်ဆုံးရတနာ၊ တရားအမြတ်ဆုံးရတနာ၊ သံဃာအမြတ်ဆုံးရတနာ၊ ရတနာတော်မြတ်သုံးပါးတို့ကို သဒ္ဓါရှိကျိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်

မာန်လျော့ ကန်တော့ကြရတဲ့ ရတနတ္ထယ ပဏာမ ဂါရဝ သက္ကစ္စ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံ စေတနာ သဒ္ဓါ ပညာ ဝီရိယတို့ကြောင့် မိမိတို့အလိုရှိရာ မြတ်နိုးရာ တောင့်တရာ ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သို့လည်းကောင်း၊ တစ်ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာ အပူဓာတ် အလောင်ဓာတ်တွေ ကင်းရာ ကုန်ရာ ချုပ်ရာ ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သို့လည်းကောင်း ယနေ့ယခု မိမိတို့ ပြုလုပ်အားထုတ်ဆဲဖြစ်သော ဒါန သီလ စေတနာကံနှင့် တကွ ဝိပဿနာဉာဏ်သည် မဂ်ဉာဏ်ကို ကျေးဇူးပြု၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြတဲ့ ကိုယ်ဖြစ်ကြပါစေ”

ကျေးဇူးဆပ်ပွဲ

ယနေ့ည ... တရားပူဇော်မယ်နော် ... ဒီတော့ အားလုံးသော မိသားစုများ အသက်သခင် ကျေးဇူး ရှင် မိခင်ကြီး ရဟန်းအစ်မကြီး၊ ကျောင်းအစ်မကြီး၊ ဘုရား အစ်မကြီး၊ သိမ်အစ်မကြီး ဒီလို ဝိသေသဂုဏ်ပုဒ်နှင့် ပြည့်စုံ တဲ့ မယ်တော်ကြီး၊ သက်တော်ရှည်မယ်တော်ကြီး၊ (၉၅)နှစ် ရှိတဲ့ မယ်တော်ကြီး ဘဝတစ်သွန် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက် သွားတာ ယနေ့ ခုနစ်ရက်မြောက်သွားပြီ။ အဲလို ခုနစ်ရက် မြောက်တဲ့ညမှာလည်း အမျိုးမျိုးနဲ့ မိမိတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် မိခင်ကြီးကို မရှိသည့်နောက်ပိုင်းမှာ သားကောင်သမီးမြတ် တို့၏ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့နည်းကို မြတ်စွာဘုရား သိင်္ဂါလသုတ်မှာ ဟောထားတယ်။

ကျွေးမွေးမပျက်၊ ဆောင်ရွက်စီမံ၊ မွေခံထိုက်စေ၊ လှူမျှဝေ၍၊ စောင့်လေမျိုးနွယ်၊ ဝတ်ငါးသွယ်၊ ကျင့်ဖွယ် သားတို့တာ

ဆိုတဲ့ ဝတ္တရား သိင်္ဂီလသုတ်မှာ မြတ်စွာဘုရား ဟောတယ်။ မိဘနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် သားသမီးတွေဟာ ဝတ္တရားငါးပါးကို ဆောင်ရွက်ကြရမယ်တဲ့။ အသက်ထင်ရှား ရှိစဉ်တုန်းက ဝတ္တရားကသုံးပါး၊ မရှိသည့်နောက်ပိုင်းမှာ ဝတ္တရားကနှစ်ပါး၊ အဲဒီဝတ္တရားတွေ ကို ဆောင်ရွက်ကြရမယ်။ မဆောင်ရွက်လျှင် ဝတ်ပျက်တယ်။ ဝတ်ပျက်လျှင် သီလ ပျက်မယ်၊ သီလပျက်လျှင် အပါယ်ကျမယ်။ အဲဒီဝတ္တရား တွေကို ဆောင်ရွက်တဲ့အခါကျတော့ ဝတ်ကျေတယ်၊ ဝတ်ကျေ တော့ မိမိတို့မှာ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရမယ့် ဝတ်ကျေပြီဆိုတဲ့ သီလတွေပြည့်စုံတယ်။ ပြုသင့် ပြုထိုက်တာတွေကို ပြု ထားလိုက်တော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ရတယ်။ အဲဒီ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေဟာ လူနတ်နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ချမ်းသာကို ပေးစေနိုင်တယ်။ ရစေနိုင်တယ်တဲ့။ မလုပ်လျှင် အပြစ်ရှိတယ်။

အခြားအခြား ကုသိုလ်များက မလုပ်လျှင် ကုသိုလ် မရရုံဘဲရှိတယ်။ အပြစ်မရှိဘူး။ ဒီလုပ်ငန်းကတော့ မလုပ်လျှင် အပြစ်ရှိတယ်တဲ့။ ခုန . . . ဝတ်ဆိုတာက မလုပ်လို့မရဘူး။ ဝတ်ပျက်လျှင် သီလပျက်၊ သီလပျက်လျှင် အပါယ်ကျတယ်။ ဒါကြောင့် . . . ယနေ့ . . . ယနေ့ညပြုလုပ်တဲ့ ဓမ္မပူဇာ

ပွဲကြီးဟာ မယ်တော်ကြီး၊ သက်တော်ရှည်ဖြစ်တဲ့ မိခင်ကြီး၊ မယ်တော်ကြီး ဒေါ်သိန်းကို မရှိသည့်နောက်ပိုင်းမှာ လှူမျှဝေ၍ဆိုတဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ ပြုပြီးတော့ အမျှဝေကြ။ ဒါနကုသိုလ်တွေပြုပြီးတော့ အမျှဝေ၊ သီလကုသိုလ်တွေပြုပြီးတော့ အမျှဝေ၊ ယနေ့ညပြုပြီး အမျှဝေရမှာက ဓမ္မဒါနကုသိုလ်တူးကြီးပဲ။

သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ ဆိုတဲ့အတိုင်း ရိုးရိုးသော ဒါနကုသိုလ်တွေ သီလကုသိုလ်တွေ သမထကုသိုလ်တွေထက် ဓမ္မဒါနကုသိုလ်သည် ပိုပြီးတော့ မြင့်မြတ်တဲ့ ကုသိုလ်ဖြစ်တော့ အမြင့်ဆုံး အမြတ်ဆုံးကောင်းမှုကုသိုလ်တော်ကြီးကို ဆရာဒကာတွေ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ကြောင်းကျိုးဆက်ပြီးတော့ ယနေ့ ပြုလုပ်ခွင့်ရကြ၊ ဒီလိုဓမ္မဒါန ကုသိုလ်တူးကြီး ပြုလုပ်ခွင့်ရတာ ဘယ်သူ့ကြောင့်ရတာလည်းဆိုတော့ မယ်တော်ကြီးအကြောင်း ပြုပြီးတော့ ရတာ။ ယနေ့ည အထူးအနေနဲ့ မယ်တော်ကြီး အကြောင်းပြုပြီး ဒီကုသိုလ်ကောင်းမှုကြီးကို ရတာ။

အဲဒီ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို တရားဟောတဲ့ ဘုန်းကြီးကလည်း တရားဟောတဲ့ ဓမ္မဒါနကုသိုလ်ရသလို တရားနာတဲ့ ဒကာဒကာမတွေကလည်း တရားနာခြင်းအားဖြင့် ဓမ္မကုသိုလ်ရ၊ အဲဒီ ဓမ္မကုသိုလ်ကို ဆရာဒကာတွေ ရပြီးတော့မှ မယ်တော်ကြီးကို အာရုံစိုက်၍ အမျှဝေလျှင် အဲဒါ အကြီးမားဆုံး ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းဖြစ်တယ်ဆိုလျှင် ယနေ့

ညတရားပွဲကြီးဟာ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ပွဲကြီး၊ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်အလိုကျအတိုင်း ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဆိုတဲ့ မိဘများကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်လျှင် ကိစ္စကျအောင် လုပ်ပေးပါ။ အာနန္ဒာရေလို့ မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူသည့် အတိုင်းပဲ အခုမရှိသည့်နောက်ပိုင်းမှာ တရားတွေနဲ့ ပူဇော် ပြီးတော့ အမျှဝေခြင်းဟာလည်းပဲ ဒါကျေးဇူးဆပ်ခြင်းဖြစ် တယ်။

အသက်ထင်ရှား ရှိစဉ်အခါတုန်းကလည်းပဲ တရား တွေ့နာလို့ ဒါနတွေပြုလို့ သီလတွေဆောက်တည်လို့ ဒီကိစ္စ တွေကို ဆောင်ရွက်ခွင့်ရအောင် စီမံဆောင်ရွက်ပေးခြင်း သည်လည်းပဲ အသက်ထင်ရှားရှိတုန်းက ဒါ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့် ရလို့ ကျေးဇူးတွေဆပ်ကြ၊ မရှိသည့်နောက်ပိုင်းကျတော့လည်း ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ်၊ ဓမ္မဒါန ကုသိုလ်တွေပြု၊ ပြုပြီးတော့ အမျှဝေခြင်းဖြစ်လည်း။ အဲဒါ မရှိသည့်နောက်ပိုင်း ကျေးဇူးဆပ်တယ်။ မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်း ပြုပြီး ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ တိုးပွားကြ ရပါတယ်။ ဒါဟာ ယနေ့ပွဲဟာ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ပွဲကြီးလို့ ဒီလို ခေါ်လို့ရတယ်။

သေမင်းကိုရင်ဆိုင်ခြင်း

အဲဒီ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ ပွဲကြီးကနေပြီးတော့ ယနေ့ တရားနာနေကြတဲ့ ဒါယကာ ဒါယိကာမအပေါင်း သူတော်

ကောင်းတွေဟာ ဘာတွေ အမြတ်ထုတ်ကြရမလဲဆိုတော့
 စောစောက သံဝေဂလေးကို ပူဇော်သွားသလို “ငါသည်
 မုချသေရမည်၊ အချိန်ပိုင်းသာ လိုတော့သည်” အားလုံးက
 တစ်နေ့ သေကြရတယ်။ မယ်တော်ကြီး (၉၅)နှစ်ဆိုတာ
 အင်မတန်ကို သက်တမ်းတွေကျော်ပြီးတော့ အနိစ္စတရား၊
 သေခြင်းတရားနဲ့ ရင်ဆိုင်ရသလို ဘုန်းကြီးနှင့်တကွ အားလုံး
 သော ဒကာ ဒကာမတွေက အဲဒီလောက်ထိအောင် နေဖို့
 ဘယ်လွယ်လိမ့်မလဲ။ မမျှော်မှန်းကြဘူး။ အဲဒီတော့ ရှေ့သွား
 နောက်လိုက်ဆိုသလိုပဲ ကိုယ်လည်းပဲ တစ်နေ့ သေကြရမှာ
 ဒီတော့ သေတာဟာ တစ်သက်တစ်ခါ သေ တဲ့နည်းဟာ
 မဆန်းပါဘူး။ မဆန်းသော်လည်း သေခြင်းတရားနဲ့ ရင်ဆိုင်
 လာကြမည်ဆိုလျှင် လောကကြီးမှာ လောက သမုတိနယ်
 ပယ်မှာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဒါကတော့ မိဘမို့လို့၊ ဒါကတော့
 သားသမီးမို့လို့၊ ဇနီးခင်ပွန်းမို့လို့၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမမို့လို့
 ဆိုတဲ့ ရင်းနှီးမိမှုအပေါ်မှာ မူတည်ပြီးတော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး
 အားနာတဲ့စိတ်နဲ့ မျက်နှာထောက်ထားတဲ့ အပိုင်းတွေရှိပေမယ့်
 သေခြင်းတရားနဲ့ သေမင်းကတော့ ဘယ်မျက်နှာကိုမှမထောက်။
 ရင်းတဲ့လူလည်း မထောက်၊ စိမ်းတဲ့လူလည်း မထောက်
 ဘယ်သူ့ကမ မထောက်ဘဲနဲ့ အချိန်ကျလျှင်ဖြင့် သူ့လက်ထဲ
 အကုန်ပုံပြီးတော့ ထိုးအပ် ရတဲ့အတွက် ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ
 မထောက်တာကတော့ သေမင်းနဲ့သေခြင်းတရားပါလားလို့
 ဒီလိုနှလုံးသွင်းရမယ်။

အဲဒီလို နှလုံးသွင်းတော့ ကွေးသောလက်မဆန့်မီ၊
 ဆန့်သောလက်မကွေးမီ သေလိမ့်မယ်ဆိုတော့ အားလုံးသော

ဒကာ၊ ဒကာမတွေ နက်ဖန်ခါ၊ သန်ဘက်ခါ ကိုယ့်အတွက် မသေပါဘူးလို့ ဘယ်သူမှ အာမခံချက်မရှိဘူး။ မသေနိုင်ဘူးလို့ အာမခံချက်မပေးနိုင်ဘူး။ ကွေးသောလက်မဆန့်မီ ဆန့်သောလက်မကွေးမီ သေနိုင်တယ်ဆိုတော့ . . . ။ ကောင်းပြီ။ အဲဒါကတော့ စာတွေဖတ်လည်းပဲ ဒီတရားတွေက တွေ့နေတာပဲ။ ဆရာတော်၊ သံဃာတော် အရှင်မြတ်တွေ တရားဟောတော့လည်း ဒီတရားတွေက တွေ့နေကြရတာပါပဲ။

ဒီတော့ . . . တွေ့နေတာ၊ ဟုတ်ပြီ။ တွေ့နေတဲ့ တရားတွေမှာ ကိုယ်က ဘာပြန်စဉ်းစားရမလဲ ဆိုလျှင်တဲ့။ သေခြင်းတရားကတော့ ဟုတ်ပြီ။ ရင်ဆိုင်ပြီ။ ကဲ သေခြင်းတရားရင်ဆိုင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရင်ဆိုင်ရမလဲ? ဒါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးရတယ်။

ယနေ့ . . . မယ်တော်ကြီး သေဆုံးသွားတာဟာ မိသားစုအတွက် မိခင်ကြီး ဆုံးရှုံးသွားသော်လည်းပဲ ဤအပေါ်မှာ ထပ်ဆင့်ပြီးတော့ အဆုံးရှုံး မခံရပါဘူး။ မိခင်ကြီး ဆုံးရှုံးသွားလို့ နစ်နာတာကတစ်မျိုး။ အဲဒီနောက်မှာ ထပ်ပြီးတော့ အဆစ်လိုက်ပြီးတော့ နစ်နာကြမယ်ဆိုလျှင် မိမိတို့အတွက်တာ တစ်ခါနစ်ခါသုံးခါ ထပ်ပြီးတော့ နာပါလိမ့်မယ်။ ဒါ ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲလို့ဆိုတော့ မိခင်ကြီးကတော့ သူ့အသက်အပိုင်းအခြားအားဖြင့် တားလို့မရလို့ သူ့သေခြင်းတရားနဲ့ သူ့ကို စိစဉ်သွားတာ၊ သူ့ကံကနေ သူ့ကိုဖြတ်တာ။

သေတဲ့အခါမှာ အသက်တမ်းကုန်လို့ သေတာရှိတယ်။

ကံကိုလို့ သေတာရှိတယ်။ အသက်နဲ့ကံ ကုန်လို့သေတာ ရှိတယ်။ ဥပစ္စေဒကံနဲ့သေတာရယ်လို့ သေခြင်းတရား လေးမျိုးရှိတယ်။ အဲဒီလေးမျိုးမှာ တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် သေကြရမယ်။ အခု မယ်တော်ကြီးကတော့ သက်တမ်း လည်းကုန်၊ ကံလည်းကုန်ပြီးတော့ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ သူ့ဘဝကို ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ပဲ သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်သွားတဲ့ အတွက် ကျန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း အတုနိုးရမယ် ကိစ္စတစ်ရပ် ပညာတစ်ခု ရလိုက်တာပါပဲ။ အော် . . . ငါတို့ အဲဒီလိုမှ ဖြစ်ပါ့မလား။ ဒါလည်းပဲ စဉ်းစားစရာ တစ်ခုဖြစ်တယ်။ ဖြစ်အောင်လို့ ကြိုးစားကြရမှာပေါ့။

အေး . . . အဲဒီလို သေခြင်းတရားနဲ့ ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ ကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရင်ဆိုင်ကြမှာလဲ၊ ဒကာ-ဒကာမ များ။ မိခင်ကြီး ဆုံးရှုံးမှုကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ နောက် ထပ် အကျိုးမလိုက်ရအောင် ကိုယ့်သတိသမ္မဇဉ် ဉာဏ်ယှဉ် ရတယ်။ ခုနဲ့ တစ်ခါ နှစ်ခါ သုံးခါထပ်ပြီးတော့ နောက်က အဆစ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်က မိခင်ကြီး သေဆုံးသွား သည့်အတွက်ကြောင့် ကျန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပူဆွေးသောက တွေရောက်ကြ၊ သောက ပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနဿ=စိုးရိမ်တာ တွေ ပူဆွေးတာတွေ စိတ်ဆင်းရဲတာတွေ ကိုယ်ဆင်းရဲတာ တွေ၊ ပြင်းစွာပူပန်တာတွေ၊ ဒါကတော့ ပုထုဇဉ် မှန်သမျှ အကုန်ခံစားကြရတာ။ ဘယ်သူမှ ရှောင်လို့မရတဲ့ကိစ္စ။ ဒီ နေရာမှာ ဝိပဿနာဉာဏ်၊ မဂ်ဉာဏ်ဆိုတဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ် ကိုသာ မိမိတို့ နှလုံးသွင်း မထားဘူးဆိုလျှင် သတိသမ္မဇဉ် မရှိဘူးဆိုလျှင် အဲဒီဒဏ်ကတော့ ပုထုဇဉ်တိုင်း အကုန်လုံး ခံရမှာပဲ။

မိအေးနှစ်ခါမနာရစေနဲ့

သောက=စိုးရိမ်တယ်၊ ပရိဒေဝ=ငိုကြွေးတယ်၊ ဒုက္ခ=ကိုယ်ဆင်းရဲတယ်၊ ဒေါမနသ=စိတ်ဆင်းရဲတယ်၊ ဥပါယာသ=ရင်ထဲမှာ ပြင်းစွာပူပန်ပြီးတော့ လောကစကားနဲ့ ပြောရလျှင် ငိုပြီးမျက်ရည်ကျကြတာပါပဲ။ အဲဒါကတော့ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါကတော့ ခံစားကြရမှာပဲ။

ဒီတော့ ကောင်းပြီ၊ အဲဒီလို ခံစားနေတာဟာ တရားကိုယ်ကောက်လိုက်တော့ . . . အနှစ်ချုပ်လိုက်ကြတော့ ဆိုရင် ဒီလိုခံစားနေတာဟာ သားသမီးတိုင်း ခံစားရမယ်။ ဆွေမျိုးတိုင်း ခံစားရမယ်။ ရင်းနှီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ခံစားရမယ်။ ကရုဏာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ခံစားကြရမယ်။ ဒါကတော့ ပုထုဇော်တို့ရဲ့ ခံစားချက်၊ အဲဒီ ခံစားချက်ကို အရှုံးနဲ့ အမြတ် တွက်ကြရအောင်။ အရှုံးနဲ့အမြတ် တွက်လိုက်တော့ သောက ဆိုတာ စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်တယ်၊ စိုးရိမ်တယ်။ ဘယ်လိုမှ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ခံစားပြီး စိုးရိမ်နေကြ။

သောကောတိ ဒေါသော ဆိုတာ အဲဒါ ဒေါသဖြစ်တာ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေခြင်းနော် ဆိုတာမျိုးလို့ . . . အဲဒါ ဒေါသဖြစ်၊ ဒေါသဆိုတော့ . . . တရားကိုယ်ကောက်တော့ ဒေါသ ဆိုတာ အဲဒါ အကုသိုလ်စေတသိက်။

ဒါကြောင့်မို့လို့ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ ပုံသေနည်းမှာ “ဒေါသနဲ့သေ ငရဲပြည် (ပြေ)၊ ရောက်လေကောနိသာ” ဆိုတော့ အဲဒီဒေါသက အသေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ မိမိငရဲရောက်မှာပဲ။ ဒီလိုဖြင့်လျှင် မိခင်ကြီး အကြောင်းပြု၍ (ဝါ) သေဆုံးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်စုံတစ်ယောက်ကို

အကြောင်းပြုပြီးတော့ ကျွန်တဲဒီသားစုများက၊ ဆွေတွေ မျိုး
တွေက၊ ဒကာဒကာမတွေက သောကတွေ ဒေါသတွေ ဖြစ်
နေမယ်ဆိုလျှင် အဲဒါ မိမိအတွက် တစ်ခါအရှုံးထွက်သွား
ပြန်ရော။ မိခင်ကြီး ဆုံးရှုံးလို့၊ ကျေးဇူးရှင်ကြီး ဆုံးရှုံးလို့၊
မရှိလို့ ဆုံးရှုံးတာက တစ်မျိုး၊ ထပ်ဆင့်ပြီးတော့ သူ့အကြောင်း
ပြုပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့၊ ကျွန်မတို့၊ တပည့်တော်တို့က
ငရဲကို လိုက်ဦးမယ်ဘုရား ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်မျိုးဖြစ်သည့်
အတွက်ကြောင့် ဒါ အင်မတန် နစ်နာတယ်။

တစ်ခါ ... တစ်ခါ ... သေလျှင်လည်းပဲ ငရဲ
ရောက်ဦးမယ်။ ယခုလည်းပဲ မိမိတို့မှာ စိုးရိမ်တာတွေ ပူဆွေး
တာတွေ ငိုကြွေးတာတွေ စိတ်မချမ်းသာတာတွေ။ ရောက်
လိုက်တဲ့ သောကတွေ တစ်ခါတည်းမှကို ... ဆင်းရဲလိုက်
တဲ့ဖြစ်ခြင်း၊ ဒုက္ခ ဒေါမနဿ စိတ်ဆင်းရဲတာတွေ ကိုယ်
ဆင်းရဲတာတွေ၊ ပြင်းစွာပူပန်တာတွေ၊ နေမထိ ထိုင်မထိနဲ့
ဆင်းရဲလိုက်တာဆိုတော့ နှလုံးသွင်းမှားသွားလျှင် တစ်ဦး
တစ်ယောက်ကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို
အကြောင်းပြုပြီးတော့ ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ငရဲသွားမယ်လို့
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆောင်ရွက်နေတာက တစ်မျိုး၊ ပစ္စုပ္ပန်
လောလောလတ်လတ်များကို ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်တာတွေ ပူဆွေး
တာတွေနဲ့ ငိုကြွေးတာတွေနဲ့ ပြင်းစွာပူပန်နေတာဖြစ်တော့၊
အဲဒီတရားတွေက ထပ်ပြီးတော့ အပါယ်ကို သွားမယ့်တရား
တွေဖြစ်တော့၊ ဪ နှလုံးသွင်းမှားသွားမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့်
တစ်ကြိမ်သာ နှစ်ကြိမ်သာ သုံးကြိမ်သာမဟုတ်ဘဲ၊ အကြိမ်ကြိမ်
အခါခါ နစ်နာသွားပြီ။

မိမိမှာလည်းပဲ အဲဒီလို နစ်နာသွားသလို မရှိသည့် နောက်ပိုင်း သားသမီးများ၏ ဝတ္တရားက လှူပျူဝေ၍ဆိုတဲ့ ဝတ္တရားက မလုပ်လို့ မရဘူး။ မလုပ်ချင်လည်း လုပ်ရမယ်၊ လုပ်ချင်လည်း လုပ်ရမယ်။ အဲဒီအလုပ်ကို မလုပ်ဘူးဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သည် သားသမီးရဲ့ ဝတ်ပျက်တယ်၊ စောစောက ပြောသလို ဝတ်ပျက်လျှင် သီလပျက်၊ သီလပျက်လျှင် အပါယ် ကျမှာ။ ကျန်တဲ့ ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်တာက ဆွမ်းတော် မကပ်လို့ ငရဲမကြီးပါဘူး။ ဆွမ်းတော်ကပ်လျှင် ကုသိုလ် ရတယ်။ ယခုလို ဝတ်ကျတော့ မလုပ်လို့ရှိလျှင် အပြစ် ရှိတယ်။ လုပ်လို့ရှိလျှင် ကိုယ့်အတွက် ကုသိုလ်ဖြစ်တယ်။ လူနတ်နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ချမ်းသာကိုရတယ်။ မလုပ်လျှင် ဖြင့် ဝတ်ပျက်လျှင် သီလပျက်တယ်ဆိုတော့ အပါယ်ကျမယ် ဆိုတော့ ဒါဟာတော့ အလေးထားရမယ့်ကိစ္စ ဖြစ်တယ်။

သောကနဲ့ အမျှဝေခဲ့ရင်

အဲတော့ ယနေ့ ဒီကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို ပြုပြီးတဲ့ အခါကျတော့ စောစောက သောကပရိဒေဝစိတ်တွေနဲ့ မိမိ တို့က ကုသိုလ်တွေလုပ်၊ ဒါနတွေလုပ်၊ သီလတွေ ဆောက် တည်ပြီးတော့ စိတ်မချမ်းသာစွာဖြင့် လုပ်ရတယ်။ သောက ပရိဒေဝတွေနဲ့လုပ်တဲ့ ဒါနသီလဟာ... သောကပရိဒေဝဆိုတာ က အပါယ်ဆိုင်ရာ အကုသိုလ်တရား၊ ဒါန သီလ ဘာဝနာ က ကုသိုလ်တရား၊ ကုသိုလ်တရားနဲ့ အကုသိုလ်တရား ရောသွားပြီတဲ့ ဒါကို စာအလို မိသမကကုသိုလ်လို့ ခေါ်တယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ကျေးဇူးရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရား ကြီးက အဲဒါ အဖြူနဲ့အမည်း ရောတာပါဆိုတော့ ရပ်သူ ရွာသားတွေ ပိုနားလည်သွားတယ်။ ဒါနု သီလ ဘာဝနာ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေပြုတာက အဖြူကံ၊ စိတ်ဆင်းရဲတာ တွေ ကိုယ်ဆင်းရဲတာတွေ ပြင်းစွာပူပန်မျက်ရည်ကျတာတွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်တာတွေက အဲဒါ အမည်းကံ၊ ဒါအပါယ်ကျ မယ့်ကံ၊ အဲဒီ အဖြူကံနဲ့ အမည်းကံ ရောသွားလျှင် ဘာ အကျိုးပေးမလဲ၊ အကျိုးပေးပြောင်းသွားပြီတဲ့။ ဆင်ဖြူတွေ၊ နဂါး၊ ငရဲမင်းကြီး အကျိုးပေးမယ်ဆိုတော့ . . . အော် မန့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ကျန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တပည့်တော်တို့ ဆင်ဖြူတော်ကြီး ဖြစ်ဦးမယ်ဆိုတော့ အမှန် က တိရစ္ဆာန်ဖြစ်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို လုပ်တာ။ ရွှေနဂါး ကြီးဖြစ်မယ်ဆိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို တိရစ္ဆာန်ဖြစ်အောင် လုပ်တာ။ ငရဲမင်းကြီးဖြစ်ဦးမယ်ဆိုတော့ ငရဲမင်းသာပြောတာ သူလည်း ငရဲခံရတာပါပဲတဲ့။

အဲဒီတော့ လူ့ဘဝကနေပြီးတော့ တစ်ဆင့်အောက် ကိုနိမ့်ပြီးတော့မှ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်မယ်၊ ငရဲကျမယ်ဆိုတဲ့ အလုပ် မျိုးတွေကို မလုပ်သော်လည်း လုပ်နေဘိသကဲ့သို့ အဲဒီ အကျိုးတွေကို ပေးတော့မယ်ဆိုတော့ ဒီလို ကုသိုလ်ကောင်းမှု တွေပြုပြီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အမျှဝေလို့ရမလဲ။ အမျှဝေလို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေမှာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါအရေးအကြီးဆုံးကိစ္စပါ။ အမျှဝေလို့ကို မရဘူး။

အဲဒီလိုမျိုး သောကပရိဒေဝတွေနဲ့ မိခင်ကြီးကို အမျှဝေ
မယ်ဆိုလျှင် ဟိုက သာဓုခေါ်နိုင်တဲ့ ဘဝရောက်လျှင် သူတို့
တွေ ဝေတဲ့အမျှကို ငါဘယ်လိုလုပ် သာဓုခေါ်မလဲ၊ မင်းတို့
တွေက ငရဲသွားမယ်၊ အမေလိုက်ဦးမလားလို့ ဒီလို အမိပ္ပိယ်
ရောက်တဲ့အတွက် ငါမခေါ်နိုင်ပါဘူးလို့ ... ဒီလိုပြောလို့
ရလျှင် ပြောမှာအမှန်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ... ဆိုလိုတာက
အဲဒီလိုမျိုးအလုပ်ဟာ မလုပ်ကောင်းတဲ့ အလုပ်ဖြစ်တယ်။
မလုပ်ကောင်းတဲ့အလုပ်ကို ဘယ်သူတွေက ဇွတ်လုပ်သလဲ?
မလုပ်ပါဘူး။ သို့သော် သတိသမ္ပဇဉ်ဉာဏ်မယှဉ်မိတဲ့အခါ
ကျတော့ အဲဒီလိုမျိုး အနေအထားမျိုးသွားပြီး ထိရောက်
သည့်အတွက်၊ ဖြစ်တတ်သည့်အတွက်ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
သူတော်စင်တိုင်း၊ သူတော်စင်တိုင်း ဒီနေရာမှာ သတိသမ္ပဇဉ်
ဉာဏ်ယှဉ်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်။ သတိသမ္ပဇဉ်ဉာဏ်ယှဉ်ဖို့
သိပ်အရေးကြီးတယ်။

အဲဒါကြောင့် ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သတိလွတ်
သွားမယ်ဆိုလို့ရှိလျှင်ဖြင့် ခုန သောကပရိဒေဝတွေ ဝင်လာ
တာပဲ။ ဝင်လာတာနဲ့ အကုသိုလ်တွေ ဖြစ်တာပဲ၊ အဲဒီတော့
ကျေးဇူးရှင်ကြီး ဆုံးရှုံးရတဲ့အထဲမှာ ထပ်ပြီးတော့ မိမိတို့
အကုသိုလ်တွေ ထပ်ဖြစ်ပြီးတော့ ကြုံရဦးမယ်ဆိုလျှင်
တစ်ပူပေါ်နှစ်ပူဆင့် တစ်ရှုံးပေါ်နှစ်ရှုံး ဆင့်သွားမယ်ဆိုလျှင်
ကိုယ့်ဘဝ အင်မတန် အရှုပ်ဆိုး အကျည်းတန်တဲ့ အနေ
အထားမျိုးဖြစ်သွားမယ်။ အဲဒီလိုမဖြစ်ရအောင် မိမိတို့က
ဘာလုပ်ရမလဲလို့ ဆိုတော့—

ဒုဏ္ဍိယ ဝိသုဒ္ဓိဝဂ္ဂပါဌာန ဝိသုဒ္ဓိဝဂ္ဂပါဌာန မှ

မိဘကိုချစ်တဲ့ သားသမီးတွေ

ငါသည် မုချသေရမည်။ အချိန်ပိုင်းသာ လိုတော့သည်။ အော် ငါတို့လည်း သေကြရမှာပါလား! ငါတို့လည်း သေကြရမှာပါလား! အဲဒီကဲ့သို့ သေခြင်းတရားကို မိမိတို့က ဆင်ခြင်ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှလုံးသွင်းလိုက်မယ်ဆိုလျှင် သူ့အသေကို ကြည့်တာထက် ကိုယ့်အသေကိုယ် ပြန်ကြည့်လိုက်လျှင် ... အော် မရဏာနုဿတိ ဘာဝနာဖြစ်သွားတယ်။

အဲဒီ ဘာဝနာကုသိုလ်ဆိုတာက ဒါနကုသိုလ် သီလကုသိုလ်တွေထက် ပိုပြီးတော့ မြတ်တယ်။ အဲဒီလို အမြတ်ဆုံးကုသိုလ်ဟာ “အော် ယနေ့ ငါတို့ မိခင်ကြီးအကြောင်းပြုပြီးတော့ ငါတို့ ဘာဝနာကုသိုလ်တွေဖြစ်ပါလား။ အဲဒီဖြစ်တဲ့ ဘာဝနာကုသိုလ်ဖြင့် မိခင်ကြီးရောက်ရာဌာန ဘုံဘဝက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်ပါ” လို့ အမျှဝေလိုက်လျှင် သားကောင်းသမီးမြတ်တွေရဲ့ ပေးဝေတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို “အော် ... ငါတို့ သားသမီးတွေက ငါ့အပေါ်မှာ အတော်ချစ်တာပါလား (အရပ်စကားနဲ့ပြောလျှင်) အတော် မေတ္တာထားတာပါလား”၊ ဒီတော့မှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်တယ်။

အမေ့အတွက် မပူနဲ့

အဲဒီလို သာဓုခေါ်လိုက်လျှင် ရောက်ရာဌာန ဘုံဘဝမှ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် မြင့်သထက်မြင့်တဲ့ အကျိုးတရားကို ခံစားရပါတယ်လို့ ပေတဝတ္ထုတွင် မြတ်စွာဘုရား မိန့်မှာ

တော်မူထားချက်ရှိပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီနေရာမှာ ဘာတစ်ခု သံဝေဂယူရမလဲလို့ဆိုတော့ သေသူအကြောင်းပြုပြီးတော့ ရှင်သူများက ကုသိုလ်သံဝေဂ ပွားကြရမှာက အခု မယ်တော်ကြီးက သေခါနီးကာလမှာ သူ့ရဲ့ ဒါနတရားတွေ သူ့ရဲ့ သီလတရားတွေ သူ့ရဲ့ဘာဝနာတရားတွေ နှလုံးသွင်းပြီးတော့ သတိမမေ့ဘဲနဲ့ (သတိမမေ့ဘဲနဲ့) မိမိက ဝိညာဉ်ချုပ်ရတယ်။ အဲဒီလို သတိမမေ့ဘဲနဲ့ ဒါနအားတွေ သီလအားတွေ အထူးသဖြင့် သမထ ဝိပဿနာအားတွေနဲ့ ဝိညာဉ်ချုပ်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ အင်မတန်ထူးခြားတဲ့ အသွင်အပြင်လေးတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ အဲဒါကို ဘုန်းကြီးတို့ ဆရာတော်ဘုရား များကအားလုံး မြန်မာနိုင်ငံ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ နားလည်အောင်ဆိုပြီးတော့ လွယ်လွယ်ကူကူ နားလည်တဲ့ စကားနဲ့ ပြောသွားတယ်။

“ငြီးငြူမရှိ၊ မြဂတိနှင့်၊ သတိမမေ့၊ ချိန်နေသိပြန်၊ မျက်လှန်ကြောဆွဲ မရှိဘဲလျှင်၊ သေလည်းမတောင့်တင်း၊ ပုပ်နဲ့ကင်းသည်၊ ကျိုးရင်းဝိပဿနာတန်ခိုးတည်း” တဲ့။

ဒီနေရာမှာ ဝိပဿနာရဲ့ တန်ခိုးတရားကို အဲဒီလို ပြတယ်။ ဝိပဿနာတန်ခိုးတင် မဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ သမထ အားထုတ်ထားလို့ စိတ်ကလေးတွေငြိမ်လို့၊ ကိုယ့်မှာ တဒဂ် ကိလေသာတွေ ငြိမ်းငြိမ်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များလည်းပဲ ဒီအကျိုး တရားတွေ ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ ခံစားရတယ်။ ဒီတော့ ဝိပဿနာဉာဏ် တကယ်ရထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များက ခုနအကျိုး တရားတွေကို ခံစားရတယ်။

ငြီးငြူမရှိ-တဲ့၊ ဘယ်လောက်ပဲ ဝေဒနာတွေ ဖောက်
လာလာ၊ ငြီးငြီးငြူငြူ မရှိဘူးတဲ့၊ ဝေဒနာပေါ်မှာ မိမိတို့က
သည်းခံနိုင်တယ်။ ဒါနဲ့ သည်းခံတာရှိတယ်။ သီလနဲ့
သည်းခံတာရှိတယ်။ သမထနဲ့ သည်းခံတာရှိတယ်။ ဝိပဿနာနဲ့
သည်းခံတာရှိတယ်။ သို့သော် အကောင်းဆုံး ကတော့
ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ သည်းခံတာကတော့ အနိုင်နင်း ဆုံးပဲ၊
အင်အားအကြီးဆုံးပဲတဲ့။ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို၊ အလေး
ချိန်တစ်ခုကို မတဲ့အခါမှာ အင်အားနည်းလျှင် မနည်း မ၊ရ
တယ် အင်အားကြီးတဲ့အခါကတော့ အသာလေးပေါ့၊ ဥပမာ-
ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်က အချိန် ငါးပိဿာ တစ်ဆယ်
လေးတဲ့အလေးကို မချိမဆန့်ကြီး မ၊ရပေမယ့် အင်အားကြီး
တဲ့လူကြီးတစ်ယောက်ကနေ အသာကလေး မ၊နိုင်သလို
ဝိပဿနာတရားဟာ အင်အားကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့တူတယ်။

ဒီတော့ တကယ့်တကယ် သေခါနီးကာလပတ်လုံး
ရောဂါဝေဒနာတွေဟာ ဉာဏ်အောက်မှာတင် အနိစ္စ အနိစ္စ
အနိစ္စတွေဖြစ်ပြီးတော့ ဒါကို မြင်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုမြင်တဲ့
အခါကျတော့ သေချင်တဲ့အချိန်သေ၊ ဝိညာဉ်လည်း ချုပ်ချင်
တဲ့အချိန်ချုပ်၊ ဘာမှ ဂရုမစိုက်ဘဲနဲ့ ဒီလို ဝိညာဉ်ချုပ်ကြရ
တယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ငြီးငြီးငြူငြူမရှိဘူး။
မြဲဂတိနဲ့ . . . တဲ့၊ ဂတိမြဲပါတယ်။ ဂတိမှာ လူ့ဂတိ
မနုဿဂတိ ရှိတယ်၊ နတ်ဂတိ၊ ပြဟ္မာဂတိဆိုတဲ့ ဒေဝဂတိ၊
ဇရဲဂတိ-နိရယဂတိ ရှိမယ်၊ တိရစ္ဆာန်ဂတိ ရှိမယ်၊ ပြိတ္တာဂတိ
ပေတဂတိ ရှိမယ်။ အဲဒီလို ဂတိတွေရှိတဲ့နေရာမှာ မိမိတို့က
အောက်ဂတိကို မသွားဘဲနဲ့ အထက်ဂတိကို ဂတိမြဲတယ်တဲ့။

ငြီးငြူမရှိ၊ မြဲတိနှင့်၊ သတိမမေ့ဆိုတာက... ဟာ အချို့အဖိုးတွေ အဖွားတွေ သူငယ်ပြန်သွားပြန်ပြီ၊ ဟာ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သူငယ်ပြန်သွားပြန်ပြီဆိုတာ အဲဒါ သတိ မေ့သွားတာပဲ။ သတိမေ့သွားတော့ ဘာဖြစ်တတ်သလဲတဲ့။ ပမာဒေါ မစ္စုနော ပဒံ၊ အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံတဲ့။ အပ္ပမာဒေါ ဆိုတာက မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆန့် နေရာတကာ မှာ သတိရှိနေခြင်းသည်တဲ့။ အမတံ-သေခြင်းကင်းသော ပဒံ-အကြောင်းပဲ ဆိုတော့ သတိရှိနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ နိဗ္ဗာန် ကိုရောက်ဖို့ လမ်းပေါ်ရောက်နေတယ်တဲ့။ ပမာဒေါ မစ္စုနော ပဒံ ဆိုတာ သတိမေ့နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ သွားရာလမ်းခရီးဟာ သတိမေ့နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များဟာတဲ့ ပစ္စုနော-သေခြင်း၏ ပဒံ- အကြောင်းတည်းတဲ့။ ဓမ္မပဒက သေသေချာချာကို ဟောထား တယ်။ အဲဒီ ဒေသနာစဉ်ကိုယူ၍ ယနေ့ မယ်တော်ကြီးကို စံချိန်ထိုး ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုလျှင် ဝိညာဉ်ချုပ်သွားသည် ထိအောင် သတိမမေ့ဘူးဆိုတော့ ဒါဟာ ကျန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အတုခိုးရမယ်။ ဒို့လည်းပဲ အဲဒီလို သတိမမေ့အောင် ဘယ်လို ကြိုးစားရမလဲဆိုတာ မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အကြောင်းပြုပြီးတော့ ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကို သံဝေဂယူပြီးတော့ ကိုယ့် ကိုယ်ကို ကြိုးစားရမယ့်ကိစ္စဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဝိညာဉ် ချုပ်သွားတဲ့အခါမှာလည်းပဲ ဘာမှ တွန့်ခြင်းလိမ်ခြင်းမရှိ။ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းနဲ့။ ဒါတွေဟာ ဘုရားက ဒီလို စိတ် ချရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက်သာ ဒီလိုအင်္ဂါရပ်တွေ ရှိသည် ဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီလို အင်္ဂါရပ်တွေရှိလျှင် သူ့အတွက်ကတော့ ဘာမှ ပူဆွေးမနေကြနဲ့၊ ဂုဏ်ယူကြတဲ့။ သေခြင်းကို ဝမ်း

မသာကြသော်လည်းပဲ၊ အားမပေးသော်လည်းပဲ ကိုယ် တစ်နေ့
သေတဲ့အခါမှာ ငါတို့လည်းပဲ အဲဒီလိုမျိုး အဲဒီထက်သာအောင်
သေမှဖြစ်မယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စဉ်းစားကြရမယ်။

အနာထပိဏ်ကျတဲ့ မျက်ရည်

ဒါကြောင့် သေခြင်းတရားနဲ့ တကယ်ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ
မှာ ငါတို့ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ကြမလဲဆိုတာ သေသူအကြောင်း
ပြပြီးတော့ ရှင်သူများကနေပြီး ဒါကို သတိသံဝေဂပွားကြ
ရပါတယ်။ ဒီတော့ ... သေဆုံးသွားတဲ့အခါမှာ အနာထ
ပိဏ္ဍိကောဝါဒသုတ္တန်မှာ သေသေချာချာ ဟောထားတာ
ရှိတယ်။

ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးလက်ထက်က အနာထပိဏ်
ကျောင်းဒကာကြီး၊ သောတာပန်ကြီး၊ သူလည်းပဲ တစ်နေ့
ကျတော့ နေမကောင်းဖြစ်၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့ ရှင်မောဂ္ဂလာန်
တို့က ရှင်အာနန္ဒာရေ ကဲ သွားကြစို့၊ ဒို့ကျောင်းဒကာကြီး
လည်းပဲ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်၊ လူမမာမေးရအောင်
သွားကြစို့။ ဟိုရောက်တဲ့အခါကျတော့ ကျောင်းဒကာကြီး
အာလာပသလ္လာပတွေပြောပြီးတော့ ကဲ ကျောင်းဒကာ
အနာထပိဏ် သူဌေးကြီး ရောဂါဝေဒနာခံစားနေတာ၊ အခု
ရောဂါဝေဒနာက ဘယ်နှယ်နေသလဲ? တိုးနေသလား?
ဆုတ်နေသလား?။ မသက်သာဘူးဘုရား၊ ရောဂါဝေဒနာက
တိုးတိုးခံစားနေရပါတယ်တုရား။ ဘယ်လောက်အထိ တပည့်
တော်ခံစားနေရသလဲဆိုလျှင်တဲ့ ... ပါးစပ်က ပြောဖို့၊
ခံစားရတာကို ပေါ်လွင်အောင် ပြောရမယ့် စကားလုံး မရှိဘူး။

သို့သော် ဥပမာနဲ့ တပည့်တော် ဆောင်ပြီးလျှောက်ပါမယ်တဲ့၊ ဥပမာလေးနဲ့ ဆောင်ပြီးတော့ လျှောက်လိုက်၊ အားကောင်း မောင်းသန်တဲ့ ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက်ဟာ ခေါင်းကို ကြိုးနဲ့ ဟိုဘက်ဒီဘက် နှစ်ယောက်ဆွဲပြီးတော့ တစ်အားဆွဲ လိုက်တဲ့အခါမှာ ခံစားနေရသလိုဆိုတော့ ဘယ်လောက် ခေါင်းတွေကိုက်နေတယ်ဆိုတာကို ဒါ သူ ပြောဖို့ စကားလုံး မရှိလို့ ဥပမာနဲ့သာ လျှောက်လိုက်တယ်။

ဒါတင်မဟုတ်သေးဘူး ဘုရားတဲ့၊ ရင်ထဲမှာလည်းပဲ ခုန တေဇောဆိုတဲ့ အပူဓာတ်တွေ၊ ဝါယောဆိုတဲ့ လေတွေ ဟာ ဖောက်ပြန်လိုက်တာ ဘုရားတဲ့ ဖောက်ပြန်လိုက်တာတဲ့။ ဖောက်ပြန်တာလည်း မပြောနဲ့ မြတ်စွာဘုရား အာသီဝိသော ပမသုတ္တန်ဟောထားတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ပထဝီ တေဇော အာပေါ ဝါယောဆိုတဲ့ ဓာတ်ကြီးလေးပါးက မြွေကြီးလေး ကောင်လို အင်မတန် အဆိပ်ပြင်းထန်တယ်။ ကိုက်လိုက် လျှင် သေတာပဲတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ ဒကာမ တွေက ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ပထဝီ တေဇော အာပေါ ဝါယော ဓာတ်လေးပါးဆိုတာ မြေ ရေ လေ မီးပေါ့။ အဲဒါ အများ နားလည်တဲ့စကားနဲ့၊ အဲဒီ ဓာတ်လေးပါးက၊ ခန္ဓာထဲမှာ ဓာတ်လေး ပါးထဲက တစ်ခုချွတ်ယွင်းလျှင် ဒါမြွေကိုက်တာပဲ။ အအေး လွန်ကဲလျှင်လည်း ဖျားတယ်၊ နာတယ်။ မြွေကိုက် တာပဲ။ ပြီးတော့ လေကလည်းပဲ လေဖြတ်ပြီးတော့ တစ်ခါ တည်း သေကြရတာပါပဲ။ အဲတော့ တောင့်တင်းပြီးတော့ သေကြရတာပါပဲ။ အမျိုးမျိုး ဆီးလွန် ဝမ်းလွန် ပြီးတော့ သေကြရတာလည်း ရှိတာပဲ။ အဲဒါတွေက တကယ်တော့

မြေကြီးလေးကောင် ရင်ထဲမှာ ထိန်းသိမ်းထားတာ နဲ့လည်း အတူတူပဲ။

ရင်ထဲမှာ တပည့်တော် ဘယ်လောက်အထိ ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ နွားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဖျက်တတ်တဲ့ နွားသတ်ယောက်ျားသည် အရေပြားနဲ့ အသားရဲ့ကြားထဲမှာ ပါးလုပ်စွာသော ဓားကလေးနဲ့ လုပ်လုပ်၊ လုပ်လုပ်၊ လုပ်လုပ်၊ လုပ်လုပ် လှီးနေလေဘိသကဲ့သို့ တပည့်တော် ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရပါတယ်ဘုရားဆိုတော့ ဘယ်လောက်ထိ လေတွေ အကြောတွေကို ထိုးခွဲပြီးတော့ ဘယ်လောက်ထိ များ သောင်းကျန်းနေလိုက်သလဲတဲ့။ ဒီခန္ဓာထဲမှာ ခံစားနေရတာ။ ဖျစ်ညှပ်သည်းခံပြီးတော့ ဒီနေရာမှာ ရှု၊ သည်းခံ။ အဲလောက်အထိ ခံစားနေရတယ်ဆိုတော့ ဟိုက အနာထပိဏ် သူဌေးကြီး သေခါနီးကာလမှာ ခံစားနေရတော့၊ ဒီတော့မှ ရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက အင်း ဒီအတိုင်း ဆိုလျှင်တော့ နို့ သူဌေးကြီးတော့ နေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သေမှာ သေချာသွားပြီလို့ ဆုံးဖြတ်တော်မူတယ်။ အဲဒီအခါ ကျတော့ ဘာမှ တခြားစကားတွေ ပြောမနေဘဲနဲ့ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်ဆယ်ပါးကို ဟောလိုက်တာကိုး။ ဝိပဿနာ ဉာဏ်ဆယ်ပါးကိုဟောတယ်။

အဲဒီလိုလည်း ဟောလည်း ဟောလိုက်ရော သူဌေးကြီး မျက်ရည်ကျပြီး ငိုပါလေရော။ ဒီတော့ ရှင်အာနန္ဒာက သူက သောတာပန်ဆိုတော့ မသိဘူး၊ ဟာ... သူဌေးကြီး သေရမှာကြောက်လို့ပဲ ငိုသလား၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ခွဲခွာ သွားရမှာမို့ ငိုသလား၊ ဆွေတွေမျိုးတွေ သားတွေ သမီးတွေပဲ

ခွဲခွာသွားရမှာမို့ပဲ ငိုသလားလို့ အရှင်အာနန္ဒာက အဲဒီလို ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဈေးကြီး ဘယ်နှယ်ကြောင့် ငိုသလဲ၊ အဲဒါကြောင့် လား? သေမှာကို ကြောက်ရွံ့လို့လား မေးတော့ မဟုတ် ပါဘူးဘုရားတဲ့။ တပည့်တော် သေမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒီအဖိုးတန်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ အရှင်ဘုရားတို့ ဝိပဿနာတရား ဟာတဲ့ တပည့်တော်ကို အရှင်ဘုရားတို့ မဟောကြဘူးတဲ့။ သူကသဒ္ဓါတရားနဲ့ သောတာပန်ဖြစ်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ ဒါနခန်း၊ သီလခန်းတို့ကိုသာလျှင် ရှေ့တန်းတင်ပြီးတော့ ဟောတယ်။ အခုလို ဝိပဿနာ စစ်စစ်ဟောတဲ့ တရားတွေ က မနာရတတ်သည့်အတွက်ကြောင့် တပည့်တော် အားမရ လို့ ဝမ်းနည်းပြီးတော့ ငိုတာပါဘုရားတဲ့။ သေရမှာ ကြောက် လို့ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ တပည့်တော် သောတာပန်ကြီးပါတဲ့။ အဲဒါကြောင့် တပည့်တော်လျှောက်ထားခဲ့ပါရစေဘုရားတဲ့။

အရှင်ဘုရားများ နောက်ကို အလျင်းသင့်လို့ ကြုံ ကြိုက်ခဲ့လျှင် အားလုံး ခုနစ်ရက်သားသမီး ဒကာ ဒကာမ တွေ သတ္တဝါတွေကို ဝိပဿနာတရားတော့ ရှေ့တန်းတင်ပြီး ဟောဖြစ်အောင် ဟောပါဘုရားတဲ့။ နားမလည်လို့ရှိလျှင် လည်းပဲ တစ်ရာဟောလျှင် တစ်ယောက်တလေ ကျွတ် တမ်းဝင်သွားလျှင်လည်းပဲ အမြတ်ထွက်ပါတယ် ဘုရားလို့။ အနာထပိဏ္ဍိကောဝါဒသုတ္တန်တွင် အနာထပိဏ္ဍိသူဌေးကြီး အဲဒီလို သူလည်းငိုတယ်၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာ ရဟန္တာကိုယ် တော်မြတ်ကြီးကို ဤကဲ့သို့ လျှောက်ထားတော်မူခဲ့တယ်။

ဒီနိဗ္ဗာန် နှစ်ပဲ လှူနိဗ္ဗာန်အစီအစဉ် ပြုလားလဲပဲ နှစ်ပဲလှူပဲ လှူတာပဲ

၂၀၆၆ ဆိုလိုချင်တာက သေခါနီးကာလမှာ ဘယ်လောက် အထိ ခံစားနေရတယ်ဆိုတာကိုလည်းပဲ ဖော်ပြသွားသလို အရေးအကြီးဆုံးတရားသည်တဲ့ ဝိပဿနာတရား ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ ဝိပဿနာတရားက ဘယ်လောက်အထိ အားကိုး ရသလဲဆိုလျှင် အခုလို အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး သေခါနီး ကာလမှာ ခေါင်းတွေ့ကိုက်တယ်၊ ရင်ထဲမှာ မချိမဆန့် ပူတာ တွေ၊ ခုန လေထိုးတာတွေ၊ ခုန ဓားခွဲကို အရေပြားခွဲ အသားလီးနေသလို အဲဒီလို ခံစားနေရတယ်ဆိုတော့ ဘုန်းကြီး တို့ ဒကာ၊ ဒကာမများ စဉ်းစားကြည့်ရမှာက၊ ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါက အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး ခံစားနေရတာ။ အကယ် လို့သာ မိမိက အဲဒီလိုမျိုး ခံစားနေရမယ်ဆိုလျှင် ဘယ်လို လုပ်ပြီးတော့ အဲဒါကို ရင်ဆိုင်မလဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ ရင်ဆိုင်မလဲ။

သို့သော် ဒါက မကြုံမရှိဘူး။ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ကြုံကိုကြုံမှာ။ မကြုံဘဲခွဲ အသက်ထွက်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် (ဝါ) ဝိညာဉ်ချုပ်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ အားလုံးက အနည်းနဲ့အများပဲ။ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုခုနဲ့ကတော့ မိမိတို့က ကြုံကြဆုံကြရမှာ။ အဲဒီလို ကြုံကြဆုံကြမယ်ဆိုလျှင် ဘယ်လို လုပ်ပြီးတော့ ရင်ဆိုင်ကြမလဲဆိုလျှင် ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်း မရှိ ဘူး။ ဝိပဿနာဉာဏ်ကိုသာ အားထုတ်မထားဘူးဆိုလို့ရှိလျှင် ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်း မရှိဘူး။

ဘာဖြစ်လို့ ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းမရှိသလဲဆိုတော့ ခုန အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးလို ခေါင်းတွေ့ကိုက်လာပြီ၊ ရင်ထဲ တွေမှာ မချိမဆန့် ခံစားလာပြီ၊ အဲဒီအချိန်မှာ မိမိရဲ့ ခံနိုင်

တဲ့စွမ်းအားဟာ ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ် မ၊ မနိုင်၊ ကိုယ့် လက်တောင် ကိုယ်မ၊မနိုင်တဲ့ အဲဒီလောက်ထိအောင် အင် အားကုန်လွှားတဲ့အခါမှာ ခုနဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ရောဂါ ဝေဒနာတွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ ရင်ဆိုင်မလဲ။ အသက်ထွက်တယ် ဆိုတာက သက်သက်သာသာနဲ့ ဘယ်တော့မှမထွက်။ မချိ ဆန့်ဖြစ်ပြီး မသက်မသာ ဖြစ်လို့သာလျှင် အသက်ထွက်ရ တယ်။

အဲဒီလို အသက်ထွက်လောက်အောင် ဖြစ်ပေါ်လာ ခဲ့တဲ့ (အသက်ထွက်တယ်ဆိုတာ သမုတိသစ္စာနဲ့ပြောတာ၊ တကယ်က ဝိညာဉ်ချုပ်တာကို ပြောနေတာ)။ ဒါ အများသုံး တဲ့စကား။ အသက်ထွက်တယ်ပေါ့။ တကယ်တော့ အသက် လိပ်ပြာဆိုတာမရှိပါဘူး။ မရှိသော်လည်းပဲ သမုတိအနေနဲ့ နားလည်အောင်သာ တင်စားပြီးတော့ ပြောနေရတာ။ အဲဒီ လို အသက်ထွက်တဲ့ အနေအထားမျိုး ဖြစ်လာပြီဆိုလျှင် မချိမဆန့်ဖြစ်လာလျှင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ရင်မဆိုင်နိုင်ဘူး။ အမယ်လေး၊ အဘလေး၊ အော်ပြီး တွန့်တာတွေ လိမ်တာ တွေနဲ့။ အဲဒီလို ဖြစ်လာပြီဆိုလျှင် ဒီတော့ သေခါနီးကာလမှာ ဖြစ်ပေါ်တတ်တဲ့ သဘာဝ။ ကံ ကမ္မနိမိတ် ဂတိနိမိတ်ဆိုတာ က မလာဘဲမရှိဘူး။ လာကိုလာတယ်တဲ့။ မြတ်စွာဘုရား ဟောတယ်။

နွားအိုကြီး အရင်ထွက်ရသလို

ကံဆိုတာက ဒီနေရာမှာ ဂရုကကံ၊ အာသန္ဓကံ၊ အာစိဏ္ဍကံ၊ ကဋတ္တကံဆိုပြီး ၄-မျိုးရှိတယ်။ ဂရုကကံမရှိရင်

အာသန္ဓေကံအကျိုးပေးတယ်၊ အာသန္ဓေကံမရှိရင် အာစိဏ္ဍကံ
အကျိုးပေးတယ်၊ အာစိဏ္ဍကံမရှိပါမှ ကဋတ္တာကံဆိုတာက
အကျိုးပေးရတယ်။

အာစိဏ္ဍကံဆိုတာက နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မိမိတို့ပြုလာတဲ့
ဘုရားရှိခိုးတယ်၊ ပုတီးစိပ်တယ်၊ တရားထိုင်တယ်၊ ကောင်းမှု
ကုသိုလ်တွေပြုတယ်၊ မေတ္တာပို့တယ်။ အဲဒီလို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း
ပြုတဲ့ကောင်းမှုတွေဟာ သေခါနီးကာလဆိုတာ တစ်ခါတည်း
သူက အရိပ်လာထင်တယ်။ အိပ်မက်မက်သလိုပေါ့။ အခု
ကျောင်းဆောက်နေလျှင်လည်းပဲ သေခါနီးကာလ ကျောင်း
ဆောက်နေတာပဲ။ တကယ်တော့ ကျောင်းဆောက်နေတာ
မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ အိပ်ရာထဲ လဲနေတာ။ သို့သော် သူ့အာရုံ
မှာကို ကျောင်းဆောက်နေတယ်၊ ကမ္မနိမိတ်တွေ လာပေါ်နေ
တယ်။ ဘုရားတည်လည်း ဘုရားတည်တဲ့အတိုင်း ကမ္မနိမိတ်
တွေ လာပေါ်နေတာပဲ။ အခုတည်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုတုန်းက
တည်ခဲ့တာ။ ဆွမ်းကပ်လည်း ဆွမ်းကပ်တဲ့ ကမ္မနိမိတ်၊
သင်္ကန်း လှူလည်း သင်္ကန်းလှူတဲ့ ကမ္မနိမိတ်၊ နောက်
ဆုံးတော့ ပန်းတော် ရေတော် မီးတော်ကပ်လည်း ပန်းတော်
ရေတော်ကပ်တဲ့ ကမ္မနိမိတ်တွေ၊ ဘုရားရှိခိုးလည်း ဘုရား
ရှိခိုးတဲ့ ကမ္မနိမိတ်၊ ကောင်းတဲ့ကမ္မနိမိတ်တွေ လာပေါ်တယ်။
နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပြုတာက အာစိဏ္ဍကံ။

သေခါနီးကာလကျမှ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရတဲ့ကံက
အာသန္ဓေကံလို့ခေါ်တယ်။ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက ကံနှစ်
မျိုးရဲ့ အကျိုးပေးပုံကို ခွဲဟောထားတယ်။

အာစိဏ္ဍကံနဲ့ အာသန္ဓကံတွင် အာသန္ဓကံသည် အင်မတန်အင်အားကြီးတယ်တဲ့။ အာသန္ဓကံ အင်အားကြီးတယ်။ ဒီတော့မှ ဘာနဲ့ ဥပမာဆောင်ပြီး ဟောထားသလဲဆိုလျှင်တဲ့။ ဒါ အဋ္ဌကထာကပေးတဲ့ ဥပမာလေးဆိုတော့ ပိုပြီးနားလည်လွယ်တယ်။ နွားကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟာ နွားတွေကို ကျောင်းတယ်တဲ့။ နွားပေါင်းမြောက်မြားစွာ ကျောင်းတယ်။ စားကျက်ကြီးထဲမှာ ကျောင်းလို့ ညနေအိပ်တဲ့အခါကျတော့ နွားတွေကို သွင်းလာတယ်။ သွင်းတဲ့အခါမှာ နွားကောင်ရေတွေက အများကြီးဆိုတော့ နွားငယ်လေးတွေ၊ နွားအလတ်တွေ၊ နွားအကြီးကြီးတွေ၊ အဲဒီလို ညနေညနေမှောင်ခါနီး ကိုယ့်နွားခြံထဲသွင်းတဲ့ အခါကျတော့ နွားငယ်လေးတွေက ပြေးလိုက်လွှားလိုက်နဲ့ တစ်ခါဟည်း ခြံထဲကို အလျင်ရောက်တယ်။ သန်သန်မာမာရှိတဲ့ နွားတွေက လည်းပဲ အဲဒီလိုအလျင်ရောက်တယ်။ အိုမင်းမစွမ်းရှိတဲ့ နွားအိုကြီးတွေက နဲ့နဲ့ နဲ့နဲ့နဲ့လာတော့ နောက်ဆုံးမှ သူတို့ နွားခြံထဲကို ဝင်ရတယ်။ အားလုံး နွားတွေနဲ့ပြီဆိုတော့ နွားကျောင်းသားက ခြံတံခါးပိတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီ ခြံတံခါးပိတ်တဲ့အချိန်မှာ အဲဒီနွားပျိုလေးတွေက ဟိုခြံရဲ့ အတွင်းထဲ ရောက်ပြီးတော့ ခြံဝမှာ နွားအိုကြီးက ရှေ့လည်း မတိုးနိုင်တော့ဘူး။ ဒီနားမှာပဲ ကပ်ပြီးတော့ အိပ်လိုက်တယ်။ အပေါက်ဝနားမှာ ကပ်အိပ်တယ်။ မနက်မိုးလင်းလို့ နွားခြံက နွားတွေ လွှတ်လိုက်ပြီဆိုတော့ အပေါက်ဝနားကပ်အိပ်တဲ့ နွားအိုကြီးက သူက ဦးဆုံးရှေ့ကနေ ထွက်သွားတယ်။

ဒါက အဋ္ဌကထာဆရာ ဥပမာဆောင်ပြီးဟောတဲ့ ဥပမာ။ အဲဒီနွားတွေ နွားအိုကြီးလို ပါပဲတဲ့။ သေခါနီးကာလမှာ ကပ်ပြီးတော့ ပြုတဲ့ကံဟာ အင်မတန်အားကြီးတယ်။ အာသန္ဓကံလို့ ခေါ်တယ်။ အာသန္ဓကံ=သေခါနီးကာလမှာ ကပ်ပြီးတော့ ပြုတဲ့အားပေါ့။ စောစောက အာစိဏ္ဍကံတွေ အားကောင်းလျှင်လည်းပဲ ခုန သေခါနီးကာလမှာ လာပြီးတော့ ကမ္မနိမိတ်တွေ ပေါ်တယ်။ ဘုရားတည်နေတယ်၊ ကျောင်းဆောက်နေတယ်၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ ပြုလုပ်နေတယ်၊ ပုတီးပိပ်နေတယ်၊ မေတ္တာပို့နေတယ်စသည်ဖြင့် အဲဒီဟာ ယခုမလုပ်သော်လည်းပဲ အိပ်ရာထဲမှာ မက်လက်လှန်နေတုန်း ယခုလုပ်နေဘိသကဲ့သို့ အားထုတ်နေဘိသကဲ့သို့ ချက်ချင်း လာပေါ်တာက ကမ္မနိမိတ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီ အာသန္ဓကံ ဒါနသီလ ဘာဝနာတွေ ကို အင်တိုက်အားတိုက်နဲ့ တစ်ခါ တည်းလုပ်၊ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဒါတွေ သေခါနီး ကျ လာပြီးတော့ ဟိုက ဂတိနိမိတ်က ဘာနိမိတ်တွေပြုလဲလို့ ဆိုတော့တဲ့ နတ်ရထားတွေဆိုက်တယ်။ နတ်သား နတ်သမီး တွေ အခြံအရံတွေနဲ့လာပြီးတော့ ခေါ်သွားတယ်။ နတ်ဘုံနတ် နန်းကို ရောက်သွားတာတဲ့ အဲဒါက ခုန အာစိဏ္ဍကံ ကောင်း မှုတွေများတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ။

မဲ့သေ မသေရစေနဲ့

ဟိုဟိုဘက် ဂတိနိမိတ်က နတ်ဂတိနိမိတ်တွေ၊ လူ ဆိုလည်း လူချမ်းသာဂတိနိမိတ်၊ နတ်ဆိုလည်း နတ်ချမ်း သာ ဂတိနိမိတ် အဲဒါတွေ ပေါ်ပြီးတော့ ဒီက ဝိညာဉ်ချုပ်

တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သိတာက နောက်ကျပြီးတော့ နတ်
ဖြစ်တာ အလျင်ဖြစ်နေတယ်တဲ့။ ဒါကတော့ အာစိဏ္ဍကံ
နဲ့ အာသန္ဓကံပါ။ ကောင်းမှုကုသိုလ်ဘက်က။

ဒီတော့ မိမိတို့က ငါ ဒါနတွေ ဘယ်လောက်အားကိုး
ရလောက်အောင် ပြုထားပြီးပြီလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေး
ရတယ်။ သီလကိုလည်း အားကိုးရလောက်အောင် ဘယ်
လောက်ဆောက်တည်ထားပြီးပြီလဲ။ သမထဝိပဿနာတရား
တွေကိုလည်းပဲ ဘယ်လောက်ထိအောင် ငါ့ဘဝ စိတ်ချရ
လောက်အောင် အားထုတ်ထားပြီးပြီလဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ပြန်ပြီးတော့ ဆန်းစစ်ပြီးတော့ မေးရတယ်။

ဒါနလည်း အားမကိုးရသေး၊ သီလလည်း အားမကိုး
ရသေး၊ သမထဝိပဿနာလည်း အားမကိုးရသေးဘူးဆိုလျှင်
အေး-အဲဒါ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ဘာဖြစ်
လို့ ကြောက်စရာကောင်းသလဲဆိုတော့ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့
ဘယ်သူမှ မသေတဲ့သူ မရှိဘူး။ တရားဟောတဲ့ ဘုန်းကြီး၊
တရားနာတဲ့ ဒကာ ဒကာမ တစ်နေ့ သေခြင်းနဲ့ရင်ကို
ရင်ဆိုင်ရမယ်။ ဒီမှတ်တိုင်က ကျော်လို့ကို မရဘူး၊ တွေ့ကို
တွေ့ရမှာ။ ကဲ... ဒီတော့ ကောင်းပြီ၊ သေခြင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်
ပြီဆိုတော့ စောစောက ပြောသလို မြွေလေးကောင် အကိုက်
မခံရပဲနဲ့ သေတဲ့ မသာရယ်လို့ မရှိဘူး။ ကိုက်ပြီ၊ စောစော
က အနာထဝိဏ်သူဌေးကြီးလို ခေါင်းတွေကကိုက်၊ ဗိုက်တွေ
ကနာ၊ တစ်ခါတည်း ဒီမှာ သွေးကြောတွေပေါက်၊ အမျိုးမျိုး
မချိမဆန့် ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရပြီဆိုလျှင် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ
ဒကာမတွေ အခုစိတ်ကူးလေးနဲ့ တွေးပြီးတော့ အနာဂတ်ကို

မျှော်မှန်းပြီး ခံစားကြည့်လိုက်စမ်း။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မခံစားနိုင်တော့ဘူး။

အဲဒီလို မခံစားနိုင်ဘူးဆို ဘာဖြစ်မလဲ။ ဒေါသဖြစ်၊ ဘယ်သူ့ဒေါသဖြစ်လဲ။ ဘယ်သူ့မှ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ခန္ဓာထဲမှာရှိနေတဲ့ ပထဝီ တေဇော ဝါယော အာပေါ ဓာတ်ကြီးလေးပါးရဲ့ ဖောက်ပြန်တော့ မချိုမဆန့်နဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာတွေဖြစ်တော့ အဲဒီဒုက္ခဝေဒနာကို မခံနိုင်လို့ ဒေါသဖြစ်တာ။ တွန့်လိမ်ပြီးတာ ဒါ အလိုမကျတော့ ဒေါသတွေ ဖြစ်တာ။ အဲဒီအချိန်ဖြစ်တဲ့ ဒေါသက ကိုယ့်ခြေလည်း မလှုပ်နိုင်၊ ကိုယ့်လက်လည်း မလှုပ်နိုင်၊ ထလည်း မပြေးနိုင်၊ စကားတောင် ကျယ်ကျယ်မပြောနိုင်တဲ့ အနေအထားမျိုးဖြစ်ပြီး တော့ သူများထူမှ ထိုင်မှထရတဲ့ဘဝ၊ သူများ ထမင်းခွံမှ စားနိုင်တဲ့ ဘဝမျိုးကို ရောက်သွားပြီ။ ဘက်ပေါင်းစုံ အားတွေက နည်းကုန်ပြီ။

အဲဒီလိုအချိန်အခါမှာ ရောဂါဝေဒနာတွေက ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ များများကြီးဖောက်၊ မခံနိုင်လောက်အောင် ဖောက်ပြီ။ အဲဒီဖောက်ပြီးတဲ့အခါကျတော့ အဲဒါက အလိုမကျတော့ ဒေါသဖြစ်တယ်။ အော် ဒီပုဂ္ဂိုလ် သေခါနီးကာလမှာ ဒေါသတွေဖြစ်နေပြီတဲ့၊ သေခါနီးကာလ ဒေါသတွေဖြစ်နေ။ စောစောက မဖြစ်ပါဘူးတဲ့ ခုမှ သေခါနီးကာလကျမှ ဒေါသဖြစ်နေတာ။

ဘာဖြစ်လို့ ဒေါသဖြစ်တာလဲ။ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တဲ့ ဓာတ်လေးပါးတွေ ဖောက်ပြန်နေတာကို မခံနိုင်လို့ ဒေါသဖြစ်တာ။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် သေခါနီးကာလ ဒေါသဖြစ်တော့ ဟိုဘက်က

ဂတိနိမိတ်က ဘာလာလဲလို့ဆိုတော့ ခွေးနက်ကြီးတွေကဆွဲ၊ ငရဲမီးတွေကတောက်၊ ခွေးနက်ကြီးဆိုတာဟာတဲ့ အဲဒီမှာ ကျမ်းဂန်မှာ ပြထားတာက အိမ်ခွေး လောက်မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ နွားလောက်ကြီး၊ ကျွဲလောက်ကြီး ဆိုတော့ ခွေးနက်ကြီးတွေက သူ့မျက်စိထဲမှာမြင်တယ်၊ အာရုံထဲမှာ မြင်တယ်။ အနားကနေ လာပြီးတော့ ပါးစပ်ကြီးဖြပြီးတော့ သွားကြီးကျဲကျဲနဲ့ တစ်ခါ တည်းမှကို လာဆွဲလိုက်တော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ကြောက်လန့် ပြီးတော့ တွန့်လိမ့်သွားတာမျိုးတွေ၊ ဘေးလူတွေကတော့ မမြင်ပါဘူးတဲ့။

တစ်ခါတည်း တွန့်ကွေးပြီးတော့ အော်ကာဟစ်ကာ တွေ ဖြစ်ကုန်ရော၊ အဲဒီလို သေခါနီးကာလ ဖြစ်လာတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ် မသက်သာဘူး၊ မခံနိုင်တော့ဘူး၊ မခံနိုင်တာ တရားကိုယ်ကောက်တော့ ဒေါသ၊ ဒေါသကြောင့်လည်း ဟိုဘက်က ခွေးနက်ကြီးတွေကဆွဲ၊ ငရဲမီးတွေကတောက်၊ အဲဒီလိုတောက်တဲ့ အချိန်မှာ ဘေးကနေပြီးတော့ ကြည့်နေ တဲ့ သားတွေ သမီးတွေ မြေးတွေ မြစ်တွေ ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးများက-

“တကယ်အရေး တကယ်ဘေး ဘယ်သွေး ဘယ်သား မကယ်နိုင်”တဲ့၊ ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ်ဖြစ် ကိုယ်ခံပဲ၊ အဖေဖြစ်လည်း အဖေ၊ အမေဖြစ်လည်း အမေ၊ သားဖြစ်လည်း သား၊ သမီးဖြစ်လည်း သမီး၊ ဇနီး လည်း ဇနီး၊ ခင်ပွန်းလည်းခင်ပွန်း၊ ကိုယ်ဖြစ်ပေါ်တဲ့ ဝေဒနာတွေကို ကိုယ်ပဲခံစားရတယ်။ သူများက ပုခုံးလွှဲပြောင်း ပြီးတော့ ခံစားလို့မရဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ တကယ်အရေး တကယ်

ဖြစ်လာလျှင် ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်ဘူးတဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သာလျှင် ကယ်ဆယ်ရာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာလျှင် အားကိုးရာ အစစ်အမှန် ဖြစ်ပါတယ်။

အေး အဲဒါကြောင့် အဲဒီလို ဂတိနိမိတ်တွေ ဖြစ်လာ တဲ့ အချိန်အခါမှာ ဒီနေရာမှာ မြတ်စွာဘုရားက ဘာဟော လဲလို့ဆိုတော့ -

စရထ ဘိက္ခဝေ မာ ပမာဒတ္ထ၊ မာ ပတ္ထာ ဝိပရိ သာရိနော၊ အယံ ဝေါ အမှာကံ အနသာသနီ။

ဒီဒေသနာစဉ်ကို ဘုရားကဟောကြားလိုက်တယ်။ အဲဒါ က ဘာလဲလို့ဆိုတော့ ဘိက္ခဝေ၊ ချစ်သား ချစ်သမီးတို့။ စရထ၊ သမထဝိပဿနာတရားကို ပွားများအားထုတ်ကြ။ မာ ပမာဒတ္ထ၊ သားရေးသမီးရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး ရာတွေကို ရှေ့တန်းတင်ပြီးတော့ မေ့မနေကြနဲ့။ မာ ပတ္ထာ ဝိပဋ္ဌိသာရိနော၊ အဲဒီလိုများ မေ့လျော့နေမယ်၊ ဒါနပြုဖို့ မေ့နေမယ်၊ သီလဆောက်တည်ဖို့ မေ့နေမယ်၊ သမထတရား ဝိပဿနာတရားတွေကို ပွားများအားထုတ်ဖို့ မေ့နေတယ်ဆို လျှင်တဲ့ မာ ပတ္ထာ ဝိပဋ္ဌိသာရိနော၊ နောက်မှ နောင်တရမနေ ကြနဲ့။ တစ်နေ့ကျတော့ သေရာညောင်စောင်းရောက်မယ်ဆိုတော့ အခုပြောနေပြီ သေရာညောင်စောင်း အကြောင်းကို သေခါ နီးအခါကျတော့ တစ်နေ့ရောက်လိမ့်မယ်တဲ့။

အဲဒီလိုရောက်မယ်ဆိုလို့ရှိလျှင် နောင်တ တန်ဖန် စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ ဖြစ်ပြီတဲ့။ နောင်တ၊ နောင်တ၊ နောင်တ မှတ၊တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နောင်တတွေ တလိမ့်မယ်တဲ့။ မြတ်စွာဘုရားက သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်နဲ့ဟောတာ။ အဲဒီလို

နောင်တ နောင်မှတမယ်ဆိုလျှင် မိမိတို့ မမိတော့ဘူး။
 ဝိညာဉ်ချုပ်တဲ့အခါ မမိတော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ အဲဒီလို
 မဖြစ်ရအောင် အခုထဲက ကျန်းမာတုန်း၊ ချမ်းသာတုန်း၊
 အခါကောင်းတုန်း၊ အရွယ်ကောင်းတုန်း၊ ကံကောင်းတုန်း၊
 ဉာဏ်ကောင်းတုန်း၊ အချိန်အခါ ကောင်းတုန်းကိုတဲ့ ကိုယ့်
 မှာ ကိုယ်ပိုင်မရှိသေးတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်တဲ့ ဒါနကုသိုလ်တွေ
 သီလကုသိုလ်တွေ သမထကုသိုလ်တွေ ဝိပဿနာကုသိုလ်
 တွေ၊ အထူးအားဖြင့် ဝိပဿနာကုသိုလ်ကို ဦးစားပေးရ
 မယ်။ အဲဒီ ကုသိုလ်တွေကို ရရှိအောင် ပွားများအားထုတ်ကြ
 ချစ်သား ချစ်သမီးတို့။ အဲဒါ ငါဘုရားရဲ့ အဆုံးအမပါပဲလို့
 မြတ်စွာဘုရား မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆန့် နေဖို့။ အဲဒီလို
 မိန့်ခွန်းချွေခဲ့တာ အရေးကြီးလွန်းလို့ပဲတဲ့။ အဲဒီတော့မှ
 မှာတာလဲ မပြောနဲ့၊ လူတွေဟာ ဒီနေရာ ရှောင်လို့ မရဘူး။
 တွေ့ကြရမယ်။ အဲဒီလို တွေ့လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ခုနပြောတဲ့
 သောကပရိဒေဝတွေ ဒေါသတွေ ဖြစ်လာပြီဆိုတော့ ဟိုက
 ဂတိနိမိတ်က ငရဲနိမိတ်တွေပြတယ်။ ခြားလွှတ်ပြီ ငွေတ
 လလေး အဲဒီလိုပြတဲ့အခါကျတော့ ခုန မာ ပစ္ဆာဝိပ္ပုဋ္ဌိသာရိနော
 သေရာညောင်စောင်းရောက်တော့မှ နောင်တ နောင်တ နောင်မှ
 တမယ်။ ဘယ်လို တသလဲ။ အော် ငါသွားရမယ့်လမ်းက
 ငါ့နောက် ဘယ်သူမှ မလိုက်ပါလား၊ သားတွေ သမီးတွေ
 ဇနီးတွေ ခင်ပွန်းတွေ အဖေတွေ အမေတွေ ဘယ်သူမှ
 မလိုက်။ တစ်ယောက်တည်းလာလို့ တစ်ယောက်တည်း သွား
 ရမယ့်ခရီးပဲ။ အဲတော့ လာတုန်းကလည်း တစ်ယောက်တည်း
 ပြန်တော့လည်းပဲ တစ်ယောက်တည်း။ ကိုယ့်နောက်ကိုပါမှ

ကတော့ အသက်ထင်ရှားရှိစဉ်အခါက ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကံတွေ၊ အကုသိုလ်ကံတွေ ဒါသာလျှင် ကိုယ့်နောက်ကို ပါမယ်။ ကုသိုလ်ကံများလျှင် ကုသိုလ်ကံနေရာကိုပို့၊ အကုသိုလ်ကံများလျှင် ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာ အသူရကာယ် အပါယ်လေးဘုံကို ကံကပို့။ ဘယ်သူကမှ မပို့ဘူး။ ကံကပစ်ချတာ။

အဲဒီတော့ အဲဒီလို ကံကနေ ပစ်ချလိုက်တဲ့ အခါ ကျတော့ နောင်တတွေ တုတယ်။ ငါအခါကောင်းတုန်း ကံကောင်းတုန်း ဉာဏ်ကောင်းတုန်း အရွယ်တုန်းက ငါ့အတွက် အားကိုးရသော ဒါန၊ အားကိုးရလောက်တဲ့ သီလ၊ အားကိုးရလောက်တဲ့ သမထ ဝိပဿနာတရားတွေ ငါဘာမှ ပွားများအားထုတ်မှု မရှိရသေးပါလား။ အခုတော့ ငါသွားရမယ့်လမ်းက နှစ်ယောက်တွဲလို့မရ၊ တစ်ယောက်ထဲပဲဆိုတော့ သွားရမည့်လမ်းကလည်းပဲ တကယ့်ခရီးကြမ်းကြီး၊ ခုန ငရဲသွားမယ့်လမ်းကိုမြင်၊ ကိုယ်သွားမယ့်လမ်းကို ကိုယ်တကယ်လည်း မြင်လည်းမြင်လိုက်ရော ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ စိတ်ထဲမချမ်းသာတော့ဘူး။ အဲဒီတော့မှ တစ်ခါထဲ ဝမ်းနည်းတော့တာပဲ။

ဟာ-သောကတွေ ရောက်ပြီ။ ဟာ-တစ်ခါထဲ ကိုယ်ဆင်းရဲလိုက်တာ နေလို့ထိုင်လို့မရဘူး။ ကွေးကောက်ပြီးတော့ ရင်ထဲပြင်းစွာ ပူပန်ပြီးတော့ သေခါနီးကာလ မျက်ရည်ကျရတယ်။ အဲတော့မှ သေခြင်းကလည်း တားလို့မရဘူး။ အချိန်ကျ သွားရမယ်ဆိုတော့ သေခါနီးကာလ မျက်ရည်တွေကျပြီးတော့၊ ကြောက်လန့်ပြီးတော့၊ ကိုယ်သွားရမယ့်လမ်း။

ငရဲလမ်းလည်း မြင်လည်းမြင်လိုက်ရော ကြောက်လန့်ပြီးတော့
ဝိညာဉ်ချုပ်သွားတော့တာ ကြောက်တဲ့ လန့်တဲ့မျက်နှာဟာ
အလောင်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်တဲ့။

အဲဒါကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မဲ့ပြီးတော့ သေ
သွားတဲ့အတွက် ဒါ-မဲ့သေဖြစ်တယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ အကျိုးပေး
က ဘယ်ဆင်းသွားလဲ၊ ငရဲ။ အလောင်းကြီးကတော့ ထုံးစံ
အတိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တာ၊ မဲ့ကျန်ရစ်ခဲ့တာ၊ အလောင်းကြီး
ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သုသာန်ပို့ပေါ့။ အဲလို ဖြစ်မယ်တဲ့။

သူစိမ်းတွေအားကိုးရ

အဲဒီလိုဖြစ်လာလျှင် မိမိတို့က ပြန်ပြီးတော့ ပြုပြင်ဖို့
အချိန်မရဘူး။ နောင်တ နောင်တ နောင်မှတသင့်တာကိုး။
အဲဒီလိုမဖြစ်အောင် ခုကတည်းကနေပြီးတော့ ဘုရားရှင်
ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဆုံးမတော်မူခဲ့တဲ့ ဒေသနာစဉ်ကို နာခံ
မှတ်သားပြီးတော့ ငါတို့လည်းပဲ ယနေ့တော့ဖြင့် လူ့ဘဝ
လူ့လောကကြီးမှာ စားရေး၊ နာရေး၊ ဝတ်ရေး၊ ကျန်းမာရေး
သားရေး၊ သမီးရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး ကိစ္စအဝဝတွေ
ကြားက မကင်းတဲ့ကြားက ရှောင်လို့မရဘူး။ ဆောင်ရွက်
ရမယ်။ အဲဒီဆောင်ရွက်နေတဲ့အထဲက ဒါနဆိုတဲ့တာရား။ သီလ
ဆိုတဲ့တာရား၊ သမထဆိုတဲ့တာရား၊ ဝိပဿနာဆိုတဲ့ရား။ အဲဒါ
မှသာလျှင် ကိုယ့်နောက်ပါမှာ၊ ဒီနေရာမှာ ဝိမုတ္တိယုဂခေတ်
မှာ ကြုံတဲ့ဆုံတဲ့ အချိန်အခါမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက
လည်း ဘာကိုဦးစားပေးတိုက်တွန်းလဲဆိုတော့ သစ္စာဆိုတဲ့၊
ဝိပဿနာတရားကို ကြိုးစားပြီးတော့ အားထုတ်ကြတဲ့

ဘာကြောင့်လဲလို့ဆိုတော့ ဝိပဿနာတရားဆိုတာဟာ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာတွေနဲ့ကျတော့ သူစိမ်းကြီးတဲ့။

ဉာဏ်နဲ့စောင့်ကြည့်နေ

ဒီတော့ ဒါဥပမာနဲ့ ဆောင်ဟောတော့ ပိုရှင်းတယ်။
ဥပမာဆိုကြပါစို့။ ခုပဲ ဘုန်းကြီးတို့ လက်တွေ့ဆိုလို့ရှိလျှင်
မယ်တော်ကြီး ၉၅-နှစ်၊ ဆေးရုံတက်ကြ၊ ဆေးရုံတက်၊
ဆေးရုံတက်တော့ ဆေးရုံမှာရှိနေတဲ့ ဆရာဝန်တွေ မြင်ဖူး
တာလည်း ရှိတယ်။ မမြင်ဖူးတာလည်း ရှိတယ်။ သူစိမ်းတွေ
ချည်းပဲ၊ အကုန်လုံး။ ဒါပေမယ့် မယ်တော်ကြီးရဲ့ သားတွေ
သမီးတွေ မြေးတွေ မြစ်တွေ အားလုံး အများကြီးရှိတယ်။
ရှိပေမယ့် ဘယ်သူ့အားကိုးလို့ ရသလဲ။ ဘယ်သူမှ အားကိုး
လို့ မရဘူး။ ဘာကြောင့်ဆို ဆရာဝန်မှ မဟုတ်ဘဲ။ သူမှ
နားမလည်ဘဲ။ ဘယ်လိုမှ အားကိုးလို့မရဘူး။ အဲတော့
သူစိမ်းတွေဖြစ်သော်လည်းပဲ ဆရာဝန်ရှိတဲ့နေရာကို သွားပြီး
တော့ပို့ရတယ်။ ဆရာဝန်ကို အပ်ရတယ်။ မိမိရဲ့ ကံကြမ္မာ
ကို ဆရာဝန်ကသာလျှင် ဆုံးဖြတ်ပေးလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့
မှ ဆရာဝန်က ကောင်းနိုးရာရာတွေ ဆေးထိုးစရာရှိ ထိုး၊
တိုက်စရာရှိ တိုက်နဲ့ သူ့ရဲ့ရောဂါဝေဒနာ၊ ကံကြမ္မာကို တစ်စိမ်း
ဖြစ်တဲ့ ဆရာဝန်တွေကသာလျှင် ဖန်တီးပေးနိုင်တယ်။ အရင်း
နီးဆုံးဖြစ်တဲ့ သားတွေ သမီးတွေ မြေးတွေ မြစ်တွေ ဘာမှ
မဖန်တီးနိုင်ဘူး။ ဒါကတော့ အခုမျက်မြင်လက်တွေ့၊ တကယ်
ဖြစ်လာ ဆေးရုံပြေးရတာပဲ။ ဆရာဝန်ပဲ အားကိုးရတာ၊
သို့သော် ဆရာဝန်က အရင်းအချာလည်းမဟုတ်ဘူး။ သူစိမ်းပဲ။

အဲဒီ ဥပမာလိုပါပဲတဲ့။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ခန္ဓာရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတောင်မှ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတာပဲ။ ရဟန္တာတွေလည်း ပရိနိဗ္ဗာန်စံ၊ ဘယ်သူ ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့နေ့ သေကြရတယ်။ သေတဲ့အခါကျတော့ သူစိမ်းနဲ့ ခုနက သွေးရင်းသားရင်းနဲ့ ဒါ-ရှိဖို့လိုတယ်။ သွေးရင်းသားရင်းဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲလို့ ဆိုတော့ ဟော ဒါနကုသိုလ်တွေဟာ သွေးရင်းသားရင်းနဲ့ တူတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဟာ လွယ်လွယ်လေးပဲ လုပ်လို့ရတယ်။ ခုလည်းပဲ ဒါနလုပ်လို့ရတာပဲ၊ သီလဆောက်တည်လို့ ရတာပဲ။ အဲဒီတော့ ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်ဆိုတာက သားရင်း သမီးရင်း၊ အင်မတန်ရင်းနှီးတာ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေမှာ ဒါန ဆိုလည်း အချိန်ပြည့်ပြု၊ အချိန်ရှိသရွေ့ အားထုတ်၊ အချိန် ရှိသရွေ့ သီလလည်း ဆောက်တည်။ အဲဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ တွေကဲ့ လူမျိုးတိုင်း လူမျိုးတိုင်းနဲ့ အရင်းနှီးဆုံးတရားကတော့ ဒါန သီလပဲ။ ဒါန သီလကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာတင် မဟုတ် ပါဘူး။ လူမျိုးတိုင်း လူမျိုးတိုင်း ဘာသာတိုင်း ဘာသာတိုင်းမှာ ဒါန သီလ ရှိပြီးသားပဲ။ သူ့အတိုင်းအတာနဲ့သူ တစ်ခုပေါ့။ အဲဒီတော့ ဒါန သီလဆိုတာက သားသမီးအရင်းအချာနဲ့တူ ပါတယ်။ အရင်းနှီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်တယ်။

သေခါနီးကာလကျတော့ ရောဂါဝေဒနာတွေ တကယ် ဖောက်လာပြီဆိုလျှင် ကဲ-သားတွေ ဘာတတ်နိုင်သလဲ၊ မတတ် နိုင်ဘူး။ အရင်းအချာတွေဖြစ်ပေမယ့်လည်းပဲ တကယ့်အရေး တကယ့်ဘေးကျတော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ သူစိမ်း ဖြစ်တဲ့ ဆရာဝန်ကိုသာလျှင် အားကိုးရသလို ဝိပဿနာတရား

သည် ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ့အတွက် နည်းနည်း သူကတော့ သူစိမ်းဆံတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ သူ့ကို အားထုတ် နိုင်တာကလည်း နည်းကြတယ်။ နည်းကြတော့ သူက မရင်းနှီးဘူး။ နည်းနည်းသူစိမ်းဆံတယ်။ ဒါန သီလကတော့ သားသမီးနဲ့တူတယ်။ ဝိပဿနာကတော့ သူစိမ်းဆရာဝန်နဲ့ တူတယ်။ တကယ့် တကယ်အရေး တကယ်ဘေး ဖြစ်လာတဲ့ အခါကျတော့ သူစိမ်းဖြစ်တဲ့ ဆရာဝန်ကို အားကိုးရသလို ဘုန်းကြီးတို့ စိမ်းနေတဲ့ ဝိပဿနာတရားကိုပဲ အားကိုးရ တာပါပဲ။

ဒီတော့ ကောင်းပြီ ဘယ်လိုအားကိုးကြမလဲ။ ဝိပဿနာ တရားဆိုတာဟာ ရုပ်တရားရဲ့ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တကို မြင်အောင်ရှုတဲ့တရား၊ နာမ်တရား၏ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ ကို မြင်အောင်ရှုတဲ့တရား၊ ဝေဒနာတို့၏ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ ကို မြင်အောင်ရှုတဲ့တရား၊ ခန္ဓာတို့၏ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ တို့ကို မြင်အောင်ရှုတဲ့တရား။ အမှန်ကတော့ ဖြစ်ပြီးပျက်တဲ့ သဘောလေးကို ဉာဏ်နဲ့စောင့်ပြီးတော့ ကြည့်တဲ့အလုပ်ဟာ ဝိပဿနာအလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဝိပဿနာဉာဏ် ပေါက်တာ မပေါက်တာ တစ်ပိုင်း၊ အလုပ်ကို ပြောခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလို စောင့်ပြီးတော့ ဆရာကောင်းထံ နည်းခံပြီး တော့ ဝိပဿနာဆိုတာ ဒီလိုရှုရပါလားဆိုပြီးတော့ ခန္ဓာကိုယ် ကို ဘုရားလှူ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးများလှူ။ လှူပြီးတော့ မှ အာနာပါနု ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းပြီး သမာဓိလေး ရသွား တဲ့အခါကျတော့ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာ သုခဝေဒနာ အမျိုးမျိုးတွေ့လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ဝေဒနာတွေ ပေါ်တိုင်း

ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်းကို မိမိတို့ကနေပြီးတော့ အရှုဉာဏ်လေး နဲ့ ဒီလိုကြည့်ရတယ်။ နာတာပေါ်လာလည်းပဲ ခြောက်-နာတော့ နာတာပဲ။ နာနေတာပဲ၊ နာနေတာပဲ၊ သို့သော် တစ်နာနဲ့ တစ်နာ မတူတာကို မိမိတို့ မြင်အောင်ကြည့်ရတယ်။ ခြောက် တော်တော်ကြာ နာပြီးလို့မှ မပျောက်သေးဘူး။ တစ်နေရာက ကျင်လာပြန်ပြီ။ ကျင်တော့ ကျင်တာပဲလေ၊ တစ်ကျင်နဲ့တစ် ကျင် မတူညီအောင် ကြည့်တာ ဝိပဿနာအလုပ်လို့ ခေါ်ပါ တယ်။

အဲဒီတော့မှ တစ်နေရာက ကျင်လိုက်၊ တစ်နေရာက နာလိုက်၊ တစ်နေရာက အောင့်လိုက်၊ ဒီကြားထဲ စိတ်က လည်းပဲ မခံချိ မခံသာတွေဖြစ်လိုက်၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖောက် ပြန်တာကတစ်မျိုး၊ နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာဖောက်ပြန်တာလေးတွေ ကို စောင့်ကြည့်နေ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်ကြီး မြင်နေတာ၊ ခုကြည့် ခုမြင်နေတာ။ တစ်ချက်မှ နာရီ မိနစ် စက္ကန့် မခြား အမြဲတမ်း သူက ဖောက်ပြန်နေတဲ့သဘောရှိတယ်။ ဒါကို ကိုယ်က အသာလေး သတိသမ္ပဇဉ် ဉာဏ်ယှဉ်ပြီးတော့ သမာဓိတရားလေး ရအောင်လုပ်။

သမာဓိတော ယထာဘူတံ ပဇာနာတိ ဆိုတဲ့အတိုင်း သမာဓိရှိလာလျှင် အဲဒီလို ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိသန္တာန်မှာ ပေါ်လျှင် ပေါ်တာကိုမြင်တာပဲ။ သိတာပဲ။ အဲဒီလိုမြင်လိုက် ပြီးလျှင် ဒါကို စောင့်ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့သဘောသူ ဆောင် သွားတာပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ နာမ်တရားကလည်း ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတဲ့အနိစ္စပဲ၊ ရုပ်တရားကလည်း ဖြစ်ပြီးပျက်သွားတဲ့ အနိစ္စပဲ။ ဒါလေးကို ဉာဏ်ထဲမှာ မြင်အောင်ကြည့်လိုက်လို့

အောင်ဆန်းဆရာတော်

လေ့ကျင့်ထားလျှင် ဝေဒနာနည်းနည်းလေးပေါ်လည်းပဲ အနိစ္စ
ပျက်သွားတာပဲ။ အလယ်အလတ်ပေါ်လည်းပဲ အနိစ္စပျက်သွား
တာပဲ။ မချိမဆန့်ကြီးဖြစ်မှပေါ်လည်းပဲ အနိစ္စပျက်သွားတာ
ပဲ။

အဲဒီတော့ ပျက်သွားပြီ ဆိုကတည်းက ဘယ်မှာလာပြီး
ခံစားရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိတော့မှာလဲ။ အဲဒီလို ခံစားရမယ့်
ပုဂ္ဂိုလ်မရှိလေတော့ ခံစားတာက ဝေဒနာ၊ ရှုမြင်နေတာက
မဂ္ဂင်၊ ဖောက်ပြန်နေတာက ရုပ်နာမ်၊ တစ်ပိုင်းစီ တစ်ပိုင်းစီ
တစ်ကဏ္ဍစီ တစ်ကဏ္ဍစီ၊ အရင်းအချာလို မမြင်ဘဲနဲ့ သူ
စိမ်းအသွင် မြင်လာရတယ်။ နာတာက သူ့ဟာသူ နာတာ၊
ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘူး။ ဒါ သူစိမ်းပြင်ပြင် မြင်တာပေါ့။ အမလေး
နာလိုက်တာ၊ ငါ မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ ဒါကို သားရင်း သမီးရင်း
အမျိုးရင်း လုပ်ပစ်လိုက်တဲ့သဘောရှိတယ်။ ဝိပဿနာ
ရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိတို့ခန္ဓာကို သူစိမ်းပြင်ပြင် မြင်အောင်ရှု၊
ဒါမှသာလျှင် တရားရမယ်ဆိုတော့။ ဟိုက သူစိမ်းပြင်ပြင်
ဆိုတော့။ ဟိုက ဒူးကနာနေ၊ အို နာတာ သူ့ဟာသူနာတာ၊
ငါနဲ့မှ မဆိုင်ဘဲ။ အဲတော့ နာတာက ဟိုက ဒုက္ခဝေဒနာ၊
ရှုတာက မဂ္ဂသစ္စာ၊ မဂ်ဉာဏ်။ အဲဒီအပေါ်မှာ အရှုခံပေါ်မှာ
အရှုဉာဏ်လေးနဲ့စောင့်ပြီးတော့ - ဪ နာတော့နာတာပဲ။
တစ်နာနဲ့တစ်နာ မတူပါလား ဆိုကတည်းက နောက်ဆုံးတော့
ဪ တစ်နာချုပ်ပြီး တစ်နာ အစားထိုးသွားတာပဲဆိုပြီး
ဖြစ်တဲ့သဘောလေးကို မိမိဉာဏ်ထဲမှာ အားထုတ်လျှင် မြင်
ပါတယ်။

တောင်ကြီး ဖဝါးအောက်

ယနေ့ခေတ်မှာ ဝိပဿနာဉာဏ် ရသောမယ့်နေရာတွေ ဆရာတွေကလည်းပဲ ဒီအချိန်အခါ ပေါ်လာသည့်အတွက် ကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့အားလုံးအတွက် အင်မတန် ကံကောင်း ထောက်မတဲ့အချိန်ဖြစ်တော့ အဲဒီဉာဏ်လေးရပြီးတော့ အား ထုတ်ထားမယ်ဆိုလျှင် ဘယ်အချိန်အခါမှာ ဘာပဲပေါ်ပေါ်။ ဖြည်းဖြည်းလေးပေါ်လည်းပဲ ဉာဏ်အောက်မှာတင် အနိစ္စဖြစ်၊ အလယ်အလတ်ပေါ်လည်း ဉာဏ်အောက်မှာတင် အနိစ္စဖြစ် သွားတော့ ဥပမာနဲ့ပြောရလျှင် လှိုင်းကြီးလှေအောက် တောင် ကြီးဖဝါးအောက် ဆိုတဲ့စကားလို တောင်ကြီး ပေကို ဘယ် နှစ်ထောင် ဘယ်နှစ်သောင်း ဘယ်နှစ်သိန်းပဲ မြင့်လာလာ တောင်ကြီးဖဝါးအောက်ပဲ ရှိမှာပါပဲတဲ့။ တောင်ကြီး ခေါင်းပေါ် တင်လို့မရဘူး။ ဖဝါးအောက်မှာပဲရှိမယ်။

ဒါကြောင့် တောင်ကြီးဖဝါးအောက်၊ လှိုင်းကြီးလှေ အောက် ဆိုသလိုပဲတဲ့ လှိုင်းဘယ်လောက်ပဲ အိမ်လုံးလောက် ပဲကြီးကြီး လှေတို့ သင်္ဘောတို့အောက်ကနေပြီးတော့ အပေါ် ကို ကျော်တက်လို့မရဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်လို ဘယ်ဝေဒနာ တွေ မချိမဆန့် ဘယ်လောက်ပဲ ဒကာ ဒကာမတွေ ဖြစ်လာ လာ၊ ဉာဏ်အောက်မှာတင် သူက အနိစ္စလို့ဖြစ်သွားရတယ်၊ အဲဒီလို အနိစ္စဖြစ်သွားအောင် ရှုတာက မဂ္ဂသစ္စာလို့ခေါ်တယ်။ သစ္စာနာမည်က မဂ္ဂသစ္စာ။

ဒီတော့ အနိစ္စဖြစ်တာက ဘယ်သူလဲ ရုပ်နာမ်။ ဟော သူက ဒုက္ခသစ္စာ၊ ခြေလှမ်း လက်စသတ်တော့ ဒုက္ခသစ္စာကို မဂ္ဂသစ္စာနဲ့ ဒါ ကြည့်တာပဲဆိုတော့ မိမိနှလုံးအိမ်မှာ သစ္စာ

ကိန်းသွားတယ်။ ဒုက္ခသစ္စာကို မဂ္ဂသစ္စာနဲ့ကြည့်လိုက်တယ် ဆိုတော့ ဟောဒီခန္ဓာငါးပါး မချိမဆန့်ဖြစ်နေတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာ တွေက ဒုက္ခသစ္စာ၊ မခံနိုင်ဘူး။ ရှုတာလေးက မဂ္ဂသစ္စာ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သွားလဲဆိုတော့ ဒုက္ခသစ္စာဆိုတဲ့ ရုပ်နာမ် ခန္ဓာ ဖောက်ပြန်တာကို မဂ္ဂသစ္စာနဲ့လည်း မြင်လည်း မြင် လိုက်ရော ဪ ဒီခန္ဓာကြီးပေါ်မှာ လောကကြီးကို ခင်မင် တာတွေ တွယ်တာတာတွေ မခွဲနိုင်တာတွေ၊ မခွာရက် နိုင်တာတွေ ဘာတွေ ညာတွေ ဘာမှ မလာတော့ဘဲနဲ့ ဒုက္ခကိုလည်း မြင်လည်းမြင်ရော ဒီအပေါ်မှာ အလိုလို ရှုံ့မုန်းသွားတာက ဪ-အဲဒါ တဏှာ ဥပါဒါနိ ချုပ်သွားတဲ့ သဘော။ သိမ်းဆည်းတုန်းမှာ ချုပ်သွားတယ် ခေါ်တယ်။ တဏှာချုပ်တော့ ဥပါဒါနိချုပ်။ ဥပါဒါနိချုပ်တော့ ကံချုပ်၊ ကံချုပ်သွားမယ်ဆိုလျှင် ကမ္မဘဝနိရောဓာ ဇာတိနိရောဓော ဆိုတော့ ဪ-တစ်ကွက်ကလေးရှုလိုက်တာ နိဗ္ဗာန်တိုင် အောင်တောင် ကျေးဇူးပြုပါလားဆိုတော့ ဒါ အမြတ်ထွက် သွားတာပဲ။ အဲဒီလို ရှုတာက နိဗ္ဗာန်လည်းကျေးဇူးပြုနိုင်သလို ဝေဒနာတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ပေါ်ချင်သလို ပေါ်စမ်း ပါစေ၊ ဉာဏ်အောက်မှာတင် အနိစ္စ အနိစ္စ (ဝါ) ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက်။ အဲဒီလို ချုပ်ချုပ်သွားမယ်ဆိုလျှင် ဘယ်မှာလာပြီး မချိမဆန့် ဖြစ်ပြီးတော့ ခံစားစရာရှိတော့မှာလဲတဲ့။

အဲဒီလို မချိမဆန့်ဖြစ်ပြီး ခံစားစရာမရှိတော့ဘူးဆို လျှင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပြုံးပြီးလေးနဲ့ ဝိညာဉ်ချုပ်ချင်တဲ့ အချိန် ချုပ်၊ အသိနဲ့သာလျှင် ဝိညာဉ်ချုပ်သွားတဲ့အတွက် နတ်ရထား တွေ ဆိုက်ပြီးတော့ နတ်ဘုံ နတ်နန်းတွေ ရောက်ပြီးတော့

သောတာနဂတသုတ်တွင် အဲဒီလိုများ ရှုပြန်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် နတ်ဖြစ်တာက အလျင် သိတာကတောင် နောက်ကျနေသေး တယ်။ အဲဒီလောက်တောင်မြန်တယ်။ အဲဒီတော့ နတ်သမီး ရင်ခွင်ထဲမှာသွားပြီးတော့ ဘွားကနဲ ပေါ်ပြီးတော့ကို အဲဒီ မှာတင် နတ်သောတာပန်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်လို့ သောတာနဂတ သုတ်တွင် ဟောပြထားတော်မူခဲ့တယ်။

အဲဒီလို အားကိုးတာ ဘာလဲလို့ဆိုတော့ ခုနကပြော တဲ့ သူစိမ်းနဲ့တူတဲ့ ဆရာဝန်ပေါ့။ ဆရာဝန်နဲ့တူတဲ့ သူစိမ်းပေါ့။ အဲဒါက ဥပမာဆောင်ပြောတာ။ ဝိပဿနာသည် မိမိတို့ မရင်းနှီးပါဘူး။ သို့သော်လည်းပဲ သူ့ကို အားကိုးရာ အစစ် အမှန်ဖြစ်တယ်။ ကျန်တဲ့ဟာတွေ အားမကိုးရဘူးလားဆိုတော့ သူ့အတိုင်းအတာနဲ့သူ အားကိုးရတယ်။ တကယ်အရေး တကယ်ဘေးဖြစ်လာတော့ ဝိပဿနာဉာဏ်ကမှ အားကိုးရ တယ်တဲ့။ ဘာကြောင့်ဆို သူက ရှုတာကိုး။

ဒီတော့ ဒါန အားမကိုးရဘူးလားဆိုတော့ ဒါနလည်း အားကိုးလို့ရတယ်။ သို့သော်လည်းပဲ တကယ်တကယ်ဖြစ် လာတဲ့အခါကျတော့ သူက အနားမကပ်ဘူး။ စောစောက သူစိမ်းဆရာဝန်နဲ့ သားသမီးတွေလိုပေါ့။ ဘေးကနေ ရေပေး ဆို ပေး။ အစာကျွေးဆို ကျွေး။ ဒီလောက်ပဲ တတ်နိုင်တယ်။ တကယ်ရောဂါဝေဒနာရဲ့ ကံကြမ္မာကို သူ မဖန်တီးနိုင်ဘူး။ မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို-ဥပမာဆောင်ဟောရမယ်ဆို လျှင် အခု လမ်းသွားနေတဲ့အခါမှ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ခလုတ် တိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ခလုတ်တိုက်ကြည့်လိုက်မယ်ဆို ဘယ်လောက် နာလိုက်မလဲ၊ အမလေး အမလေး အော်ရ

တယ်။ အဲဒီလို မိမိရဲ့ လတ်တလောချင်းကို ခလုတ်တိုက်
နေတဲ့အချိန်အခါမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေး၊ ဘယ်စိတ်
ငါ့မှာ ချပြန်ပေါ်နေသလဲလို့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေးလျှင်
မခံနိုင်တဲ့စိတ်ပဲ ဦးဆုံးပေါ်တာပဲ။ အမလေး အဘလေးဆိုထဲက
ဒီမှာ တစ်ခါတည်းကို ကိုယ့်ခြေထောက်ကို ပွတ်ဟာ သပ်ဟာ
နဲ့ မခံနိုင်တဲ့စိတ် အရင်ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီ အရင်ပေါ်တဲ့
မခံနိုင်တဲ့စိတ်ဟာ အိမ်က လာတုန်းက မပါဘူး။ ခလုတ်
မတိုက်ခင်တုန်းက မရှိဘူး။ အခု လတ်တလောချင်း ခလုတ်
တိုက်တဲ့ အချိန်အခါမှာ ကပ်ပြီးတော့ ပေါ်လာတဲ့အတွက်
ဟော သူက သူစိမ်းသက်သက်ပဲ၊ သူစိမ်းသက်သက်ပဲ။

အဲဒီလိုဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ သူက နာတယ်ဆိုတဲ့စိတ်
မချီမဆန့်ဖြစ်တဲ့စိတ် မခံနိုင်တဲ့စိတ်တွေ ခုပဲဖြစ်တယ်။ အဲဒီ
အချိန်အခါမှာ ကိုယ်ဆိုတဲ့ ဒါနလည်း သတိမရနိုင်သေးဘူး။
ဘယ်ရနိုင်မလဲ၊ ဒီမှာ မချီမဆန့်ဖြစ်နေတာ။ နာနေတာ။
ကိုယ်ဆောက်တည်တဲ့ သီလလည်း သတိမရနိုင်သေးဘူး။
သို့သော် ဒါန၊ သီလက မရင်းနှီးဘူးလား၊ ရင်းနှီးပါတယ်။
သားတွေ သမီးတွေ မြေးတွေ မြစ်တွေနဲ့တူလောက်အောင်
အဲလောက်အထိအောင် ရင်းနှီးတယ်။ ရင်းနှီးပင်ရင်းနှီးငြား
သော်လည်း တကယ် ဒီမှာက မချီမဆန့် ခလုတ်တိုက်နေ
တဲ့အချိန်အခါမှာ အမလေး အဘလေးအော်တဲ့ ခုန ဒေါသ
ဆိုတဲ့ စိတ်သာလျှင် မိမိတို့ကို ဒီမှာ ဝင်ပြီးတော့ နေရာ
ယူလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ဒေါသဆိုတာက တကယ်တော့
ငရဲသွားမယ့်အလုပ်ဖြစ်တဲ့အတွက် အာသန္ဓင်ကံဇောမှာ ဒေါသ
ဝင်လာလို့ရှိလျှင် ခုန ပြောတဲ့ ဂတိနိမိတ်တွေပြပြီးတော့

သူက ဝိညာဉ်ချုပ်တာနဲ့ ငရဲကို ကျသွားတယ်။ အဲဒီတော့ ခုနပြောတဲ့ သူစိမ်းအားကိုးရတယ်ဆိုတာဟာ အမြဲတမ်း ဝိပဿနာကို ရှုဖူးထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက နာတာလေးပေါ်လာလည်းပဲ သူ့ကိုရှုတာပဲ၊ ကျင်တာပေါ်လာလည်း သူ့ကိုရှုတာပဲ၊ ကောင်းတဲ့စိတ်ကလေး ပေါ်လာလည်း သူ့ကိုရှုတာပဲ၊ မကောင်းတဲ့စိတ်ကလေးပေါ်လာလည်း သူ့ကိုရှုတာပဲ၊ ဘုန်းကြီးတို့ စိတ္တာနုပဿနာရှုနည်းမှာ အကျယ်တဝင့်ရှိပါတယ်။

အဲဒီလိုရှုပုံလေးကို မိမိတို့က လေ့ကျင့်ထားတဲ့အခါ ကျတော့ အချိန်မရွေးပေါ် အချိန်မရွေး ရှုမိနေပြီ။ အဲဒီလိုပဲ ခုန ခလုတ်တိုက်တဲ့အခါ ဘာမှ အမလေး အဘလေးတော့ အော်မနေဘူး၊ ခဏတော့ အော်ချင်အော်မှာပေါ့။ အော်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဩော်-နာတာက အနိစ္စ၊ ရှုတဲ့ဉာဏ်က မဂ္ဂဆိုတော့ အရှုခံနဲ့ အရှုဉာဏ်နဲ့ တစ်ခါတည်း သွားတည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ဩော် အရှုခံဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခ ဝေဒနာက အနိစ္စရောက်သွားပြီ။ ဒါကိုကြည့်လိုက်တဲ့ဉာဏ်က မဂ္ဂသစ္စာ ဖြစ်သွားတော့ မဂ္ဂင်နဲ့ (ဝါ) အရှုခံကိုလည်း မြင်လည်း မြင်လိုက်ရော ဟော-မိမိသန္တာန်မှာ ချက်ချင်းအေးသွားပြီးတော့ ခုနပြောတဲ့တောင် ကြီးဖဝါးအောက် လှိုင်းကြီးလေ့အောက် ဆိုသလို ငြိမ်လည်းပြီးရော၊ ဒီအချိန် ဝိညာဉ်ချုပ်လိုက်တော့ နတ်ပြည်ကို တန်းပြီးတော့ နတ်ပြည်မှာပဲ သောတာပန်တွေဖြစ်နိုင်တဲ့ အင်္ဂါရပ်တွေရှိတယ်။ အေး အဲဒါကြောင့် သေခါနီးကာလမှ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဖြစ်တယ်။

၆၀၆၂၅၀၀၀၀၀၀ ၀ိညာဉ်ချုပ်တာနဲ့ မိမိပြင်ပကျသွားတာ ဝိဝဂ္ဂပမ

စားဖို့မရှာနဲ့၊ လျှူဖို့ရှာ

အဲဒီတော့ ယနေ့ မယ်တော်ကြီးအကြောင်းပြုပြီးတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဒကာ ဒကာမများက ခြေထောက် ငါတို့လည်းပဲ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် သေကြရမှာဖြစ်တော့ သေခါနီးကာလ မှာ ဘယ်လိုလုပ် ရင်ဆိုင်မလဲလို့ ခုကတည်းကနေပြီးတော့ မဂ္ဂင်လမ်းခွဲကို မိမိတို့ ကြီးစားရမယ်။ သူစိမ်းဖြစ်တဲ့ ဝိပဿနာ တရား အားကိုးရမယ်။ သူ့ကိုလည်း အားကိုးဆိုတာ ပါးစပ်နဲ့ အားကိုးလို့မရဘူး။ နိုင်သလောက်လေးပေါ့။ လူတိုင်း လူတိုင်း သတ္တဝါတိုင်း သတ္တဝါတိုင်း သူ့သူငါငါ စားရေး နေရေး ဝတ်ရေး ကျန်းမာရေးဆိုတာ လူသားတွေ မဆိုနဲ့၊ ဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်တောင်မှ သပိတ်ကိုင် သပိတ်ဆွဲပြီးတော့ ခန္ဓာအတွက် စားရေးအတွက်ကို ဆွမ်းခံပြီးတော့ ဘုဉ်းပေး ရတယ်။ အားလုံးသော ဒကာ ဒကာမတွေ နေရေးဆိုတာလဲ ရှောင်လို့မရဘူး။ သို့သော် ရှောင်လို့မရလို့ ဒီကိစ္စတွေ ဦးစား ပေးနေမယ်ဆိုလျှင် အဲဒါက ဒီခန္ဓာ ရလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ဆောင်ရွက်ရတဲ့ကိစ္စဖြစ်တော့လည်း ဒါဟာ ဘုံဆိုင်လုပ်ငန်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုံဆိုင်လုပ်ငန်းဆိုတာကတော့ အဆင်ပြေလျှင် သဘောကျတော့ လောဘ၊ အဆင်မပြေလျှင် သဘောမကျ တော့ ဒေါသ၊ ဒီအပေါ်မှာ အမှန်အတိုင်းမမြင်တော့ မောဟ၊ ဒီတော့ လောဘနဲ့သေသွားလျှင် ပြိတ္တာဖြစ်၊ ဒေါသနဲ့သေ တော့လည်း ငရဲဖြစ်၊ အမှန်ကို မရှုမြင် မသုံးသပ်လို့ရှိရင် မောဟဖြစ်တော့ မောဟနဲ့သေလျှင်လည်း တိရစ္ဆာန်ဖြစ်။ သို့ မဟုတ် အသူရကာယ်ဖြစ်။ အဲဒီလိုဆိုလျှင် ခုနကပြောခဲ့တဲ့

ဘုံဆိုင်လုပ်ငန်း လုပ်နေပြီးတော့ ဘုန်းကြီးတို့ မစိုးရိမ် ဆရာ
 တော်ဘုရားကြီးများမိန့်သလိုပဲ လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ စီးပွား
 မရှာလို့မဖြစ်ဘူး။ ရှာကိုရှာရမှာပဲ။ အဲတော့ ဆရာတော်ကြီးက
 ဘာမိန့်သလဲ ဟေ့ ဘယ်တော့မှ စားဖို့အတွက် မရှာနဲ့ကွ
 တဲ့။ ဝတ်ဖို့အတွက် မရှာနဲ့ကွ တဲ့။ နေဖို့အတွက် မရှာနဲ့ကွ
 တဲ့။ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကောင်းဖို့အတွက် မရှာနဲ့ကွ” တဲ့။
 “အဲဒီလိုဆို အရှင်ဘုရား ဘယ်လိုရှာရမလဲ”။ “လှူဖို့ရှာကြ”
 လို့ဆိုတော့ ပြုံးကနဲ လှူဖို့ရှာ ဆိုတဲ့ဒီစကားကြီးက တစ်မျိုး
 ကြီးဖြစ်နေတယ်။ ဘုန်းကြီးတွေက ဆွယ်တရားဟောသလို
 ဖြစ်တယ်။ မဟုတ်ပါဘူး။ သေသေချာချာ အဘိဓမ္မာနဲ့တိုက်
 ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ခုန စားဖို့ဆိုတာကတော့ အဲဒါ
 လောဘ။ အဘိဓမ္မာနဲ့ကောက်လိုက်တော့ စားဖို့ရှာလျှင်
 လောဘနဲ့ရှာတာ။ ဝတ်ဖို့ရှာလျှင် ဒါ လောဘနဲ့ရှာတာပဲ။
 နေဖို့ရှာလျှင် လောဘနဲ့ရှာတာပဲ။ ကိုယ်ကျန်းမာဖို့ ငါကျန်းမာ
 ဖို့အတွက် ရှာတယ်ဆိုလျှင် ဒါ လောဘနဲ့ရှာတာ။ ဒီတော့
 လိုချင်တာ လောဘ။ အလိုမကျတာက ဒေါသ။ မရှုတာက
 မောဟဆိုတော့ လောဘ ဒေါသ မောဟနဲ့ သူကရှာတာ။
 အဲဒီတရားက ဘယ်သွားမလဲ၊ စောစောကပြောသလို
 အပါယ်လေးဘုံကလွဲလို့ ဘယ်နေရာမှ မရောက်ဘူး။ အပါယ်
 သွားမလို့ ရှာနေတာ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဟာ-စားလည်းစား
 ဝတ် လည်းဝတ် လှူလည်းလှူမယ် အခြေခံစေတနာက
 ငါလှူဖို့ ရှာနေတာ။ ဒီလောက် အပင်ပန်းခံရှာနေတာ
 ငါလှူဖို့ရှာနေ တာဆိုကတည်းက လှူချင်တယ်ဆိုတာက
 အဲဒါသစေတသိက်၊ အဲဒီတော့ ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်သွားတယ်။

ဟိုက စားဖို့ရှာတယ် ဆိုတော့ လောဘ အကုသိုလ်စိတ်၊ အကုသိုလ်နဲ့ရှာတဲ့စီးပွား ဟာ ဘယ်တော့မှလည်း ဖြစ်သည့် တိုင်အောင် မြဲချင်မှမြဲမှာပါ။ ဟောဒီက လှူဖို့ဆိုတော့ ကုသိုလ် နဲ့ရှာလိုက်တာ။ ကုသိုလ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မကောင်း ကျိုးကို မပေးဘူး။ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကိုပေးတဲ့အတွက် အဲဒီကရတဲ့ စီးပွား ဥစ္စာ ရတနာ ရာထူးဂုဏ်သိမ် စည်း စိမ်တို့ဟာ ကိုယ့်အတွက် မြိန်မြိန်ယုတ်ယုတ်ကြီးဖြင့် သုံး ဆောင်ခံစား စံစားနေရတဲ့ အနေအထားမျိုး ဖြစ်တယ်တဲ့။ စားဖို့ရှာရင် စားဖို့လောက်ပဲရတယ်။ လှူဖို့ရှာရင် စားဖို့လည်း ရတယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ မိမိတို့ဟာ မကင်းတရားအရ စားရေး နေရေး ဝတ်ရေး ကျန်းမာရေး အစရှိတဲ့ဟာ ဆောင်ရွက်တဲ့အခါမှာ “အေး ငါတို့ လှူဖို့ဟ” ဆိုတဲ့ အဲဒီလို စေတနာလေးပြောင်းပြီးတော့ ဆောင်ရွက်လိုက်မယ် ဆိုလျှင် ရှာတော့ရှာရတာပဲ။ စေတနာပြောင်းလိုက်သည့် အတွက်ကြောင့်မို့လို့ မိမိတို့ရဲ့အကျိုးဟာ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာကို ချက်ချင်း အကျိုးပေးနိုင်တယ်တဲ့။ ဒီနည်းလမ်းလေးကို ရထားပြီဆိုလျှင် မိမိတို့စေတနာလေးတွေ ပြောင်းလိုက် ရုံပဲရှိပါတယ်။ အဲဒါဟာ အရှုံးထဲကနေပြီးတော့ အမြတ်ထုတ် ယူခြင်းဖြစ်ပါတယ်လို့ ဆရာတော်ဘုရားများက နည်းကောင်း လမ်းကောင်းတွေကို ဒီလို ညွှန်ပြထားတဲ့အတွက် ဒါဟာ လည်းပဲ လိုက်နာကျင့်သုံးရမယ့်ကိစ္စဖြစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဟေ့ စားဖို့မရှာနဲ့၊ လှူဖို့ရှာ ဆိုတာ အင်မတန် သင့်မြတ် တဲ့အနေမျိုးဖြစ်ပါတယ်။ ဟိုက စားဖို့ရှာတာက လောဘနဲ့ ရှာတဲ့အတွက် အပါယ်၊ လှူဖို့ဆိုတာက အလောဘဖြစ်သွား

တဲ့အတွက် ဒါနစိတ်နဲ့ရှာတဲ့အတွက် သူက ကုသိုလ်၊ ကုသိုလ် ဆိုတာ ဒီနေ့အကျိုးမပေးသေးလျှင် နက်ဖြန်အကျိုးကို ပေး ရမယ်။ ဒီထက်များ အားတက်လျှင် ခုနစ်ရက် ခုနစ်လအတွင်း ရွှေမိုး ငွေမိုးရွာတဲ့အကျိုးကို ပေးသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို နည်းလမ်းစည်းကမ်းကို အကင်းပါးပါးနဲ့ ပါးနပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် များသည်တဲ့ စောစောကပြောသလိုပဲ စားဖို့မရှာ ဝတ်ဖို့မရှာ လှူဖို့ရှာတယ်တို့ အဲဒီလို နှလုံးသွင်းပြီး ဆောင်ရွက်မယ် ဆိုလျှင် ယနေ့ကစပြီးတော့ မိမိတို့ ဘုံဆိုင်လုပ်ငန်းတွေ အပေါ်မှာ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်တွေ ရသွားပြီတဲ့။

အရုံးထဲက အမြတ်

အဲဒီ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းဖြစ်တဲ့ ဒါနမှု သီလမှု ဘာ ဝနာမှုကသာလျှင် မိမိတို့အတွက် ပစ္စုပ္ပန်မှာလည်း ကြီးပွား ချမ်းသာလို့ သံသရာမှာ တကယ့်သေခြင်းဘေးနဲ့ရင်ဆိုင်တဲ့ အခါမှာ သူသာလျှင် အထောက်အပံ့ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် ယနေ့ကစ၍ အားလုံးသော ဒကာ ဒကာမအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့ဟာ မိမိတို့ အမြတ်ထွက်ပြီးတော့ မဂ္ဂင် လမ်းခွဲပေါ်ရောက်အောင် ဒါကြိုးစားဖို့လည်း လိုအပ်ပါတယ်။

အဲတော့ ယခုလို ကြိုးစားလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဒီတရား တွေဟာ မိမိတို့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရမယ့်တရားတွေဖြစ်သည့် အတွက်ကြောင့် ရှောင်လို့မရပါဘူး။ ရှောင်လို့မရလို့ရှိရင် ရင် ဆိုင်ကြရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့အတွက်ကို မြတ် စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက စောစောကရွတ်သွားတဲ့ ဒေသနာအတိုင်းပဲ ဟုတ်လား စရထ ဘိက္ခဝေ မာ ပမာဒတ္တ

ဆိုတဲ့ဒေသနာအတိုင်း သေရာညောင်စောင်းရောက်တဲ့အခါမှာ နောင်တ နောင်တ နောင်မှ မတရအောင် ခုကတည်းကနေ ပြီးတော့ ကိုယ့်အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင် အလုပ်လုပ်ထားကြ ဆိုပြီးတော့ ခန္ဓာဝန်ရလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း စားရေး နေရေး ဝတ်ရေး ကျန်းမာရေး ရှာဖွေရင်းကနေပြီးတော့ ကိုယ့်အတွက်ကို မျက်ကြောမပြတ်စေဘဲနဲ့ ကြိုးစားဆောင်ရွက်မယ်ဆိုလျှင် ပစ္စုပ္ပန်မှာလည်းပဲ အထက်တန်းကျကျ မျက်နှာပန်းလှလှဖြစ်သလို သံသရာမှာလည်းပဲ မိမိတို့က အပါယ်တံခါးပိတ်ပြီးတော့ နောက်ဆုံး နိဗ္ဗာန်သို့ တိုက်ရိုက် မရောက်သည့်တိုင်အောင် နတ်ပြည်မှာရောက်ပြီးတော့ တရားနာ၍ဖြစ်ဖြစ် နတ်သောတာပန်တွေ ဖြစ်သွားနိုင်တယ် လို့ သေသေချာချာ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူခဲ့တယ်။

အဲဒီလို ဟောတဲ့ ဒေသနာတော်ကို ယနေ့ မယ်တော်ကြီးအကြောင်းပြုပြီးတော့ ယနေ့ သားတွေ သမီးတွေ မြေးတွေ မြစ်တွေ ဆွေတွေ မျိုးတွေက နာကြားလိုက်ခြင်း အားဖြင့် သေသွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် မိမိတို့စိတ်ထဲမှာ အရှုံး ထွက်သော်လည်းပဲ နောက်ထပ် ထပ်ပြီးတော့ ကျန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေက အဲဒီအရှုံးကို ထပ်ပြီးတော့ မိမိတို့ကိုလည်းပဲ မရှုံး ရအောင်၊ အရှုံးထဲက အမြတ်ထွက်ရအောင်၊ အမှိုက်ထဲက ရွှေထွက်ရလေအောင် မိမိတို့ရဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆင်ခြင်ရမှာက တော့ ဪ ငါတို့လည်းပဲ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် သေကြ ရမှာပါလား သေကြရမှာပါလား။ အေး-မယ်တော်ကြီးကတော့ သူ့ကိုစွန့်သူ့အတွက် အားရစရာကောင်းတယ်။ ဒို့တွေ ဒို့ အတွက် အားရစရာကောင်းအောင် ဘာတွေလုပ်ကြမလဲ

ဆိုပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန် မေးခွန်းထုတ်လိုက်မယ်ဆိုလျှင် ခုန အားကိုးစရာ အစစ်အမှန်သည် ဒါနတရား သီလတရား သမထတရား ဝိပဿနာတရားတွေပဲဖြစ်ပါလားလို့ ဒါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးတော့ အားကိုးရာကို ရှာကြရမှာဖြစ်ပါတယ်။

အမေ့ကျေးဇူးဆပ်

လောကကြီးမှာ တကယ်အားကိုးရာအစစ်အမှန်သည် ဒါန သီလ ဘာဝနာဖြစ်တယ်။ ကယ်ဆယ်ရမှာသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာလျှင် ကယ်ဆယ်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အတ္တ ဟိ အတ္တနော နာထော၊ သူများအားကိုးလို့မရ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာလျှင် ကိုးကွယ်ရာ ကယ်ဆယ်ရာအမှန်ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သနားမှသာလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကယ်ဆယ်ရာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ယနေ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သနားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းသည် ဒါန သီလ ဘာဝနာ ကောင်းမှု ကုသိုလ်ကို ပြုကြရတယ်လို့ ဘုန်းကြီးတို့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးလည်း မကြာမကြာ သြဝါဒမိန့်ခွန်းချွေခဲ့တယ်။ အဲတော့ ယနေ့ ဘုန်းကြီးအနေနဲ့ကလည်း အားလုံးသော ရဟန်းအမ ကျေးဇူးရှင်မယ်တော်ကြီးကို ကျေးဇူးဆပ်သော အားဖြင့် ဓမ္မဒါန ကုသိုလ်ထူးကြီးပြုပြီးတော့ တရားတွေဟောလို့ ဘာဝနာကုသိုလ်တွေပွားလို့ အားလုံးသော မယ်တော်ကြီးရဲ့ သားတွေ သမီးတွေ မြေးတွေ မြစ်တွေ ဆွေတွေ မျိုးတွေကလည်းပဲ ကိုယ့်တရားကိုနာလို့ ဘာဝနာကုသိုလ်တွေပွားလို့ ကိုယ့်ဘဝအတွင်းမှာလည်း မဝှင်လမ်းခွဲကို နှလုံးသွင်း

လို့ အဲဒီ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို ဆရာဒကာတွေ ယနေ့ည အကြောင်းပြုပြီးတော့ ကြတယ်။

အဲဒီလို ရရှိထားတဲ့ ကုသိုလ်သည် အင်မတန် သန့်ရှင်းတယ်။ စင်ကြယ်တယ်။ ဖြူစင်နေတယ်။ အဲဒီ ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ အမြင့်ဆုံး အမြတ်ဆုံးကုသိုလ်နဲ့ အဲ-မယ်တော်ကြီး ရောက်ရာဌာန ဘုံဘဝပေါ့။ ဘယ်ဘုံပဲရောက်ရောက်ပေါ့လေ။ သူ့ကိုစွန့်သူပေါ့။ အာရုံသွားပြုပြီးတော့ အမျှဝေ လိုက်ကြမယ်ဆိုလျှင် ကျေးဇူးရှင်ကြီးကို ယနေ့ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ပွဲကြီးက အကြီးမားဆုံးကျေးဇူးဆပ်ခြင်းဖြစ်တယ်။ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သည်ပင်လျှင် မိခင်ကိုကျေးဇူးဆပ်သောအားဖြင့် နတ်ပြည်တက်ပြီးတော့ တရားဟော၍ ကျေးဇူးဆပ်ရသလို ယနေ့ ဘုန်းကြီးများကလည်းပဲ မယ်တော်ကြီးမရှိသော်လည်းပဲ မယ်တော်ကြီးကိုအကြောင်းပြုပြီးတော့ အားလုံးသော ဒကာဒကာမတွေမှာ သေခါနီးကာလ အရေးအကြီးဆုံးတရားကို ဟောခြင်း၊ နာခြင်း ပြုခြင်းအားဖြင့် ဒါ ဓမ္မဒါန ကုသိုလ်ကြီးဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီ ကုသိုလ်နဲ့ မယ်တော်ကြီးကို အမျှဝေလျှင် သားကောင်း သမီးမြတ်တို့၏အင်္ဂါရပ်ဟာ မိမိတို့မှာ ရရှိသွားပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ တစ်ချက်ကလေး ပြောချင်တာက သေဆုံးသွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ရည်မှန်းပြီးတော့ပြုတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ဘုန်းကြီးတို့ ဘာသာရေးဝေါဟာရနဲ့ဆို ဒါ သပိတ်သွတ်တယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သေသူအတွက် ရည်မှန်းပြီးလုပ်တယ်လို့ပဲပြောပြော၊ သပိတ်သွတ်တယ်ပြောချင်သလို ပြောပါစေ။ တကယ်တော့ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုပြီးတော့

ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ ပွဲဆိုတာ ဒါကတော့ အများလက်ခံကျင့်သုံးနိုင် တဲ့စကား ဖြစ်ပါတယ်။ အဲတော့ အဲဒီနေရာမှာ ဒီ ပြိတ္တာ ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စလေးကို နည်းနည်းပြောပါမယ်။ စုတိ ပဋိသန္ဓေ ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ ပဋိသန္ဓေပျိုဒ်ကို လေ့လာဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တိုင်း ပြောလိုက်တာနဲ့ တန်းမြင်သွားနိုင်တယ်။

ဘဝအဆင့် မြှင့်ပေးခြင်း

စိတ်မှာ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ စိတ်နှစ်မျိုးမှာ ဘာလဲလို့ ဆိုတော့ ပဋိသန္ဓေစိတ်ရယ် ပဝတ္တိစိတ်ရယ်လို့ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ အဲဒီ ပဝတ္တိစိတ်ထဲမှာမှ စုတိစိတ်ဆိုတာ ပါသေးတယ်။ ပဋိ သန္ဓေစိတ်ဆိုတာ အမိဝမ်းတွင်းမှာ စပြီးတော့ ပဋိသန္ဓေနေတဲ့ စိတ်ကို ပဋိသန္ဓေစိတ်လို့ခေါ်တယ်။ သေခါနီးနောက်ဆုံးစိတ်ကို စုတိစိတ်လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီစိတ် နှစ်ခုကြားထဲမှာဖြစ်ပေါ်လာ ခဲ့တဲ့ သွားလာလှုပ်ရှား မြင်တယ် ကြားတယ် တွေ့တယ် စားတယ် တွေ့ထိတယ်။ အဲဒီအပေါ် မှာ ဖြစ်ပေါ်တဲ့စိတ်တွေ ကို ပဝတ္တိစိတ်တွေလို့ ခေါ်တယ်။ ဒါကြောင့် ပဋိသန္ဓေ စိတ်ဆိုတာ စပြီးတော့ ပဋိသန္ဓေနေတဲ့စိတ်၊ စုတိစိတ်ဆိုတာ နောက်ဆုံး သေတဲ့စိတ်၊ ဒါ စုတိစိတ်လို့ စာအလိုခေါ်တယ်။ အဲဒီကြား ထဲကစိတ်ကို ပဝတ္တိစိတ်တဲ့။ ဒါ ဘုန်းကြီးတို့ ခန္ဓပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် လှည့်လျှင်တော့ ဒါတွေ ပိုပေါ်လွင်တာပေါ့။ အဲဒီလိုစိတ်တွေဟာ သူ့စိတ်တွေနဲ့သူ ဖြစ်ဖြစ်နေကြပါတယ်။ အဲဒီလို သူ့စိတ်တွေနဲ့သူဖြစ်နေတော့ နောက်ဆုံး စုတိ ပဋိ သန္ဓေဆိုတာ စုတိစိတ်ကျတဲ့အချိန်အခါမှာ ခုန သူစိမ်းနဲ့တူတဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်ပေါ့။ ဝိပဿနာဉာဏ်မရှိလျှင် ဘာကြောက်

စရာကောင်းသလဲလို့ဆိုလျှင် စောစောကပြောသလိုပေါ့။ ကိုယ့်ခန္ဓာလေးကို တွယ်တာပဲ။ ကိုယ့်ခန္ဓာကြီးကို ခွဲရမှာကို စိုးရိမ်တယ်။ ကြောက် ရွံ့တယ်။ ဒါ ခန္ဓာကြီးကို တွယ်တာ။ ကိုယ့်ခန္ဓာကို တွယ်ရုံ တင်မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဟိုမှာ ဇနီး ခင်ပွန်း သားသမီး စသည် ဖြစ်ပေါ့လေ။ အနီးကပ်ရှိတဲ့ခန္ဓာကိုလည်း သွားပြီးတော့ တွယ်ကြတယ်။

အဲဒီလို တွယ်လိုက်ပြီဆိုလျှင် ဘာဖြစ်လို့ တွယ်တာ လဲ၊ ချစ်လို့ခင်လို့ပေါ့။ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုချစ်တာလည်း ချစ် တာခင်တာပဲ။ သူများခန္ဓာကိုချစ်တာလည်း ချစ်တာခင်တာပဲ။ စီးပွား ဥစ္စာရတနာ ရာထူးဂုဏ်သိမ်စည်းစိမ်တွေကို ချစ် တာခင်တာလည်း ချစ်တာခင်တာပဲ။ အဲဒီလို ချစ်တာခင်တာ ကို ဘုန်းကြီးတို့ တရားကိုယ်ကောက်တော့ လောဘ၊ အဲဒါကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကျတော့ တဏှာလို့ခေါ်တယ်။ ဒီအပေါ်မှာ စွဲလန်းတာကို ဥပါဒါန်လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီ ဥပါဒါန် ကံကြောင့်၊ ဝိညာဉ်ချုပ်သွားလျှင် ဒီပုဂ္ဂိုလ် ဘာဖြစ် သလဲလို့ဆိုတော့ သူက ခင်မင်တွယ်တာမူနဲ့ ဝိညာဉ်ချုပ်တဲ့အတွက် ပြိတ္တာ ဖြစ်တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ စောစောက ဘုန်းကြီးပြောတဲ့ “လောဘနဲ့သေ ငရဲပြည် ရောက်လေကေနိသာ” ဆိုတော့ တစ်ခါတည်း ပြိတ္တာဖြစ်ရော။

အဲတော့ အများအားဖြင့် ပြိတ္တာဖြစ်တတ်တာ များ တယ်။ ပြိတ္တာဖြစ်သွားတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဘာဖြစ်သွားသလဲ လို့ဆိုတော့ သူတို့က ကြီးမားတဲ့အကုသိုလ်တော့ မရှိဘူး။ သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာခိုးယူခြင်း၊ သူ့အိမ်ယာကျူး လွန်ခြင်း စတဲ့ ငါးပါးသီလကို ကျူးလွန်တဲ့အကုသိုလ်မျိုး

မဟုတ်ဘူး။ သူက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ စွဲတဲ့အကုသိုလ်။ သူတစ်ပါးခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ စွဲတဲ့အကုသိုလ်။ ဒါ လောဘ ဖြစ်သွားတယ်။ ကာယကံအကုသိုလ် ဝစီကံ အကုသိုလ် မဖြစ်ဘူး။ မနောကံအကုသိုလ်လေးတွေဖြစ်တယ်။ ဒါကတော့ ဖြစ်တတ် တဲ့သဘာဝ၊ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။

အဲဒီလိုမျိုး စွဲတဲ့အကုသိုလ်ဆိုတာဟာ သီလထိန်းနေရုံ နဲ့လည်း အဲဒါက မရဘူး။ ဒါနပြုနေရုံလည်းပဲ အဲဒါမရဘူး။ ဒီတော့-သူက ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ဆိုတော့ ဒါန သီလက သူက အဝေးကပဲ တတ်နိုင်တယ်။ ခုန သားတွေ သမီးတွေ လိုပေါ့။ တကယ်စွဲလာတဲ့ ဥပါဒါန်တရားကျတော့ ဒါနလည်း မတတ် နိုင်ဘူး။ သီလလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ သူက ဘာမှ တတ်နိုင် သလဲဆိုတော့ သမထဝိပဿနာကမှ တတ်နိုင်တယ်။

အဲတော့ ခုနပြောခဲ့တဲ့ ဝိပဿနာတရားကို အပိုင် လုပ်မထားလျှင် အဲဒီလို စွဲလန်းတဲ့အရာလေးတွေပေါ်လာပြီ ဆိုလျှင် ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ အဲတော့ ဘာဖြစ်သွားလဲ ဆိုတော့ ဒီအစွဲ အသေးအမွှဲအကုသိုလ်တရားတွေကြောင့် တစ်ခါတည်း ပြိတ္တာဖြစ်တော့ အစားဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခ အဝတ် ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ အနေဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ၊ အဲလို ဒုက္ခတွေနဲ့ တွေ့ကြုံရတယ်။ အဲလို တွေ့ကြုံလာပြီဆိုလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လူ့လောကမှာရှိနေတဲ့ မိသားစုတွေက ဘာလုပ်ရလဲ၊ ဒါန ကုသိုလ်တွေလုပ်၊ သီလကုသိုလ်တွေလုပ်၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ် တွေလုပ်၊ အဲဒီလိုလုပ်ပြီးတော့မှ အမျှဝေ။ သူ့ကို ရည်ညွှန်း ပြီးတော့ အမျှဝေရ။ ရောသောကောသော ဝေလို့မရဘူး။ အဲဒီလို အမျှဝေလိုက်တဲ့အခါမှာ ရောက်ရာဌာနကနေပြီးတော့

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခြောက် ငါ့အမျှဝေနေတယ်။ သာဓု သာဓု သာဓု ခေါ်လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းကို သူက နတ်တို့၏ အဝတ် တန်ဆာ ဒွါရယာတွေ ဆင်သပြီးတော့ တစ်ခါတည်းမှကို နတ်၏စည်းစိမ်ခံစားပြီးတော့ ချက်ချင်း အဆင့်မြင့်သွားတယ် လို့ ပေတဝတ္ထုမှာ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတာရှိတယ်။

သီလရှိသူကို လှူပါ

အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ သာဓကလေးတစ်ခု မြတ် စွာဘုရား ဒေသနာမှာရှိတယ်။ အဇာတသတ်မင်းကြီးက အဖ သတ်ခဲ့တဲ့ ကံနဲ့ ညဘက်ညဘက် အိပ်မပျော်ဘူး။ နန်းရင်ပြင် မှာ ဟိုလျှောက် သည်လျှောက် သောကရောက်တာ။ ငါတော့ ငရဲကျတော့ မယ် ငရဲရောက်တော့မယ်။ ကုက္ကုစ္စဖြစ်နေတယ်။ အိပ်လို့ မရဘူး။ ညဘက်ဆိုလို့ရှိလျှင် ဒီအဇာတသတ်မင်းကြီး အိပ်မပျော်တဲ့တစ်ညမှာ ကောင်းကင်ကနေပြီးတော့ အဝါ ရောင်လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ အရာတစ်ခုပေါ့လေ ကောင်းကင် ကနေပြီးတော့လာတယ်။ တကယ်တော့ ကြောက်စရာ အသွင် အပြင်ပါပဲတဲ့။ သို့သော် ရှင်ဘုရင်ကြီးကတော့ မကြောက် ပါဘူး။ ဟာ သင်ဘာတုန်း၊ ငါ့နန်းရင်ပြင်ကောင်းကင်ပေါ်မှာ ဘာတုန်း၊ မေးလိုက်တဲ့အခါကျတော့ သူ လူမဟုတ်ပါဘူး။ ပြိတ္တာပါတဲ့၊ ပြိတ္တာက ဒီ ငါ့မြို့ကို ဘာလာလုပ်သလဲ။ အရှင် မင်းကြီးရဲ့မြို့ရွာထဲမှာ သူ့ရဲ့သမီးရှိပါတယ်။ အဲဒီ သမီးဟာ မနက်ဖန်ခါ အလှူအတန်းကြီးပေးမလို့။ သူ အင်မတန် ငတ်လွန်းလို့ စားရအောင် လာပါတယ်လို့ ဒီလို လာရောက် ပြောလိုက်တယ်။ အေး ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ။ ကဲ ဒီလိုဖြင့်

သွား၊ လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိလျှင် ငါ့ကိုပြော။ နောက်ပြီး တော့လည်း မနက်မနက်ကျ ငါ့လည်း နှုတ်ဆက်သွားပေါ့ မင်းကြီးက ဒီလိုပြောလိုက်တယ်။

အဲဒါနဲ့ နောက်နေ့မနက်ကျတော့ ပြန်လာတယ်။ ပြန်လာတော့ ပြိတ္တာကြီးက လာရောက်ပြီးတော့ ကိုယ်ထင်ပြုပြီးတော့ နှုတ်ဆက်တယ်။ ဒီတော့မှ မင်းကြီးက ကဲ တော်တော် ဝဝလင်လင်စားခဲ့ပြီးပြီလား။ မစားရပါဘူးအရှင်မင်းကြီးရယ်။ သူ မစားရပါဘူးတဲ့။ ဟာ ဘယ်နှယ်ကြောင့် မစားရတာတုန်းဆိုတော့၊ သူ့ရဲ့သမီး အလှူကြီးပေးတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်တဲ့။ သူ့သမီး အလှူကြီးပေးလို့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တွေကြည့်လိုက်တော့ တက္ကတွန်းတွေဆိုတာ အစေလကတွေဆိုတော့ အဝတ်မပါဘူး။ အဝတ်မရှိတဲ့အစေလကတွေ။ အဲဒီတက္ကတွန်းတွေ သီလမရှိဘဲနဲ့ အဲဒါတွေကို လှူတန်းနေတဲ့အတွက် သူ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သာဓုခေါ်လို့လည်း မရဘူး။ သူ မဝဘူးဆိုပြီးတော့၊ ကဲ ကောင်းပြီ သင် မရဘူးဆို ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲလို့ဆိုတော့ သီလဝန္တ ဖြစ်တော်မူသော ဘုရား အစရှိတဲ့ သံဃာတွေကိုပင်ပြီးတော့ အစားအသောက် လှူပေးပါတဲ့။ အစားအသောက်လှူခြင်းအားဖြင့် သူ အစားဝပါတယ်။ အဝတ်အထည်လှူပေးပါတဲ့။ အဝတ်လှူပေးခြင်းအားဖြင့် အဲဒီအဝတ်မှာ သူ လက်ဝတ်တန်ဆာတွေ ဝတ်ရပါတယ်။ ဘုံမိမာန် အခြွေအရံတွေကိုလည်း လှူပေးပါတဲ့။ အဲဒါမှ သူသည် ဘုံမိမာန်အခြွေအရံတွေနဲ့ နေရပါလိမ့်မယ်ဆိုတော့။ အဇာတသတ်မင်းကြီးက မြတ်စွာဘုရားနဲ့ သံဃာတော်တွေကို ခုန သင်္ကန်းအတွက် အဝတ်အထည်တွေကို

လှ။ ဆွမ်းတွေကိုလှ။ ကျောင်းအတွက်ပေါ့ လိုအပ်တာ
လေးတွေကိုလှ။ အဲဒီလိုလည်းလှ။ ပြီးရော ခုန ပြိတ္တာကြီးကို
စူးစိုက်ပြီးတော့ အမျှဝေလိုက်တာ။ အမျှဝေပြီးလို့ သာဓုလည်း
ခေါ်ပြီးလည်းပြီးရော အဲဒီပြိတ္တာကြီးဟာ ချက်ချင်း ကိုယ်
ထင်ပြုပြီးတော့ စောစောက အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်း
တဲ့ အနံ့အစော်တွေ နံစော်နေတဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်ပျောက်ပြီး
တော့ အင်မတန်ချောမောလှပတဲ့ နတ်ဝတ်တန်ဆာဖြင့် အရှင်
မင်းကြီးရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် သူသည် နတ်၏စည်းစိမ်ခံစားနေ
ရပါပြီ။ ဒီနေရာမှာ နေလို့မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး နတ်ပြည်ကို သူ
တက်သွားတယ်။

ကိုယ်က အရှင်ရပြီးပြီ

အဲဒါ ပေတဝတ္ထုမှာ အထင်အရှား ဘုရားဟောရှိပါ
တယ်။ ဒါကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ပြိတ္တာဖြစ်သွားတဲ့ဘဝဟာ
အင်မတန်ဆင်းရဲတဲ့ဘဝ၊ ဒီတော့ ကောင်းပြီ ခုန သပိတ်
သွတ်တယ်ဆိုတဲ့ဝေါဟာရမှာ သပိတ်သွတ်ကောင်းမှုတစ်ခုကို
ပြုတိုင်းပြုတိုင်း ဒါတွေပြုပြီး အမျှဝေတိုင်း ဝေတိုင်း ဒီလို
ဖြစ်လို့လားလို့တော့ ဒီလိုပြောလို့မရဘူး။ အဲဒါ ကိုယ့်ကိစ္စ
မဟုတ်ဘူး။ ကာယကံရှင်ရဲ့ကိစ္စဖြစ်တယ်။ ဒီတော့မှ သေသူ
ကို အကြောင်းပြုပြီး ရှင်သူများက ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုကြ။
အကယ်လို့ ဒီလို အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးတွေဖြစ်နေခဲ့လျှင်
လည်း ချမ်းသာသွားအောင်လို့တစ်ကြောင်း၊ ဟော ဒီလိုလုပ်
တိုင်းလုပ်တိုင်းဖြစ်လို့ လုပ်သလားဆိုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး
တဲ့။ ခုနပြောတဲ့ ဝတ်တရားမှာ မကြာမကြာ ဒါနတွေပြု။

ဒါနပြုတာက သူများက နောက်မှရတာ၊ ကိုယ်က အလျင်ရတာ၊ ကိုယ်က အလျင်ရပြီးတော့ အမျှဝေလိုက်လျှင် သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ အမျှဝေလိုက်လျှင် ပတ္တိဒါန ပတ္တာနုမောဒန ပါလို့ အားလုံး ချမ်းသာသွားတော့တာပဲ။

မကြာမကြာ ဒါနပြုတာ သူများအတွက်မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အတွက်။ မိခင်အတွက်ပဲပြုပြု၊ ဖခင်အတွက်ပဲပြုပြု၊ အများအတွက်ပဲပြုပြု၊ ပြုတဲ့ဒါနက ကိုယ်က အလျင်ရပြီးပြီ။ ဒီတော့မှ အမျှဝေလို သာဓုခေါ်နိုင်မှ ကျန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ရတယ်။ ဒီတော့ ဘယ်သူ့ကိုပဲ အာရုံပြု၍ပဲ ဒါနပြုပြု၊ ပြုတဲ့ ဒါနသည် ကိုယ်ရတာပဲ။ ကိုယ်ရတဲ့ဒါနတွေဟာ ကိုယ့်အတွက် အနဂါမိကရွှေအိုးတွေမြှုပ်ထားတဲ့အတွက် ခုန သေခါနီးကာလ ကျတော့ အဲဒါတွေက အကုန်လာပြီးတော့ အထောက်အပံ့ အကူအညီတွေ ပေးကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဒါနဆိုတဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ ပြုလိုက်တော့ ဝေါဟာရအနေနဲ့ ဘယ်လိုပဲ ပြောနေနေ ကုသိုလ်ကောင်းမှုမှန်သမျှ ကိုယ့်အတွက် ရတာပဲ။

ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ဒေသနာစဉ်မှာ ဒါနပြုတယ်ဆိုတာ ကုန်သွားတာမဟုတ်ဘူး။ ရလိုက်တာပဲလို့ ဒီလို မြတ်စွာဘုရား ဟောတယ်။ အဲဒီတော့ ဒါနပြုတာလည်း ကိုယ်ရတာပဲ။ သီလဆောက်တည်တာဆိုလျှင်လည်း ကိုယ်ရတာပဲ။ သမထ ဝိပဿနာတရားတွေလုပ်တာလဲ ကိုယ်ရတာပဲ။ သူများဆိုတာ ကိုယ်က အမျှဝေမှ ရတာ။

ပျက်ရည်သိမ်းတရား

အဲဒါကြောင့်မို့လို့ သားကောင်းသမီးမြတ်တို့သည် သတိရတိုင်း ရတိုင်းမှာ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ ပြုပြုပြီးတော့ အမျှစေခြင်းသည် သေသူအကြောင်း ပြုပြီးတော့ ရှင်သူများက ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ တိုးပွားတဲ့အတွက် မိမိတို့ဟာ တစ်ရှုံးပေါ် နှစ်ရှုံးမလိုက်တော့ဘဲနဲ့ အမှိုက်ထဲကနေပြီးတော့ ရွှေထွက်သလို အရှုံးထဲကနေပြီးတော့ ယခု ဒါ မိမိတို့က အမြတ်ထုတ်ယူလိုက်ခြင်းအားဖြင့် မိမိ တို့အတွက် ဘဝဟာ တန်ကြေးရှိတဲ့ဘဝလည်းဖြစ်သွားပါတယ်တဲ့။

အေး ယနေ့ယခုလည်းပဲ မယ်တော်ကြီးအကြောင်း ပြုပြီးတော့ အားလုံးသော သားတွေ သမီးတွေက ဒါနကုသိုလ် သီလကုသိုလ် ဘာဝနာကုသိုလ်တွေ နေ့တိုင်းလည်း ပြုကြ။ ဒီနေ့ အထူးအစီအစဉ်တစ်ရပ်အနေဖြင့် မိမိတို့က ဓမ္မဒါနကုသိုလ်ပွဲကြီးကို ဆောင်ရွက်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ ဓမ္မဒါနကုသိုလ်ပွဲကြီးကို ဆောင်ရွက်တော့ ဘုန်းကြီးကလည်း ပဲ ကိုယ့်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ရဟန်းအမကြီး မယ်တော်ကြီး အကြောင်း ပြုပြီးတော့ ဓမ္မဒါနကုသိုလ်ကြီးပြုရတဲ့အတွက် ရင်ထဲမှာလည်း ပဲ အားရသလို ဒကာ ဒကာမများကလည်းပဲ တရားကို နာကြားခြင်းအားဖြင့် မိမိတို့လည်းပဲ သြော် တစ်နေ့ ငါတို့လည်း သေရမယ်။ သေတဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုသေရမယ် ရှင်ရမယ်ဆိုတဲ့ အသိလေးတွေကို နှလုံးအိမ်ကိုသွင်းလိုက်ခြင်း အားဖြင့် ချက်ချင်း သောကပရိဒေဝတွေ ငြိမ်းသွားပြီးတော့ စိတ်ကလေးတွေ ငြိမ်ပြီးတော့ အေးချမ်းသွားတယ်။

သောကငြိမ်းတယ်ဆိုတာ မျက်ရည်သိမ်းတာပဲ

အဲဒီလို အေးချမ်းတဲ့စိတ် ကြည်လင်တဲ့စိတ်သည် အားရှိတဲ့စိတ်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ကြည်လင်တဲ့စိတ် အားရှိတဲ့စိတ်မှာ ဒါနကုသိုလ်တွေ နှလုံးသွင်းလိုက်၊ သရဏဂုံသီလတွေ ဆောက်တည်တဲ့ သီလကုသိုလ်တွေ နှလုံးသွင်းလိုက်၊ ဘာဝနာကုသိုလ်တွေ နှလုံးသွင်း၊ ငါသည် မုချသေရမည်၊ အချိန်ပိုင်းသာ လိုတော့သည်ဆိုတဲ့ သေခြင်းတရားကို နှလုံးသွင်း ခုနပ်ပဿနာဉာဏ်လေး နှလုံးသွင်း။ အဲဒီလို နှလုံးသွင်းတော့ ဒီစိတ်ကလေးသည် ခုန စိုးရိမ်တာတွေ၊ ပူဆွေးတာတွေ ဝိက္ခေးတာတွေ စိတ်မကောင်းတာတွေ ဘာမှ မကပ်ငြိဘဲနဲ့ ဖြူဖြူစင်စင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းဖြင့် အေးချမ်းတဲ့ စိတ်ကလေးဖြစ်သွားပြီဆိုလျှင် အင်အားရှိ တဲ့စိတ်ကလေး ဖြစ်သွားပြီ။

မေတ္တာကို သစ္စာနဲ့ပေါင်းစပ်ခြင်း

အဲဒီ အင်အားရှိတဲ့စိတ်နဲ့ မယ်တော်ကြီး ဘယ်ဘုံ ဘယ်ဌာနကိုပဲရောက်ရောက် အာရုံစိုက်ပြီးတော့ အမျှဝေ လိုက်မယ်ဆိုလျှင် အင်မတန်မှကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး တော့ သာဓုအနုမောဒနာခေါ်လျှင် ရောက်ရာဌာန ဘုံဘဝမှာ ဘယ်ဘုံပဲရောက်ရောက် အဆင့်အတန်းတွေမြင့်ပြီးတော့ ချမ်းသာသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ချမ်းသာပါစေဆိုတာက အားလုံးသောမိသားစုတိုင်း ဒကာ ဒကာမတိုင်းရဲ့ နှလုံးအိမ်မှာ ထားရှိရမည့် မေတ္တာတရား၊ အဲဒီမေတ္တာတရားကို ရင်ထဲမှာ ချက်ချင်းကိန်းလိုက်ရင် ဪရောက်ရာဌာန ဘုံဘဝမှာ

ချမ်းသာစေချင်တယ်၊ ချမ်းသာပါစေဆိုတာက သေသူကို မေတ္တာပို့တာ မထိရောက်တော့သော်လည်း မိမိတို့နှလုံးအိမ် မေတ္တာခတ်ကိန်းလိုက်ခြင်းသည် ဘယ်လောက်ငြိမ်းသွားသလဲ၊ ရောက်ရာဌာန ဘုံဘဝမှာ ကျန်းမာခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံပါစေ၊ ချမ်းသာခြင်း နဲ့ပြည့်စုံပါစေ၊ အခြွေအရံတွေနဲ့ ပြည့်စုံပါစေ အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံတဲ့အနေအထားမျိုး ဖြစ်ပါစေဆိုတာက မေတ္တာတရားပါ။

အဲဒီ မေတ္တာတရားအပေါ်မှာ မိမိတို့ ယနေ့ခုနစ် ဒုက္ခသစ္စာ မဂ္ဂသစ္စာ အစရှိတဲ့သစ္စာတရားတွေကို နာပြီးတော့ မေတ္တာကို သစ္စာနဲ့ပေါင်းလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ယနေ့ ဒကာ ဒကာမများ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကြီးတစ်ခုပြုပြီးတော့ အဲဒီ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကြီးနဲ့ အမျှဝေလိုက်ရင် အဲဒါ အကြီးမားဆုံး ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ပွဲကြီး၊ အောင်ပွဲကြီးဖြစ်သွားပြီ။ အရှုံးထဲကနေ အမြတ်ထွက်သွားတဲ့ပွဲကြီးဖြစ်ပြီ။ အမှိုက်ထဲကနေ ရွှေထွက်သွားတဲ့ပွဲကြီးဖြစ်ပါတယ်။

အေး အဲဒီအမှိုက်ထဲကနေ ရွှေထွက်လာသလို ယနေ့လည်းပဲ အသက် (၉၅) နှစ်ရှိ မယ်တော်ကြီးရဲ့ အားလုံးသော သားတွေ သမီးတွေ၊ ခေတ္တတွေ မျိုးတွေ၊ မြေးတွေ မြစ်တွေ မယ်တော်ကြီးအကြောင်းကို ပြုပြီးတော့ ယနေ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေပြုလုပ်သည့်အတွက် ဓမ္မဒါနကုသိုလ် ဘာဝနာကုသိုလ်တို့ဖြင့် မိမိတို့လည်းပဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ သေဖို့အတွက်ကို ပြင်ရဆင်ရမယ်။ သေတဲ့အခါမှာ ဒီလို သေမှသာလျှင် ငါတို့အတွက် မြတ်မှာပါလားလို့ အဲဒီလို နှလုံးသွင်းပြီးတော့ ယနေ့ ယခု ပြုတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို မယ်တော်ကြီးကို

သာဓုခေါ်ပါ ကျေးဇူးရှင်မေမေ

အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့သည် သံသရာတည်း ဟူသော ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်၍ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုရပါစေခြင်းအကျိုးငှာ တပည့်တော်တို့၏ ရရှိနေသော ခန္ဓာ ငါးပါး ရုပ်နာမ်တရား ဒုက္ခသစ္စာကြီးကို ရွံ့ခြင်းကြောက်ခြင်း မလိုချင်ခြင်းဖြစ်ပါသောကြောင့် ဒုက္ခအပေါင်း၏ ကင်းရာ ကုန်ရာ ချုပ်ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကို ရပါစေခြင်း ရောက်ပါ စေခြင်းအကျိုးငှာ နိဗ္ဗာန်ကို ရည်မှန်း၍ သရဏဂုံသုံးပါးနှင့် ငါးပါးသော သီလတော်မြတ်ကို ကျင့်သုံးဆောက်တည်ပါ၏ ဘုရား။ ဆောက်တည်ကုန်ပြီး၍ ဘုရားအမှူး ရှိသော သံဃာ တော်၊ အရှင်မြတ်တို့၏ သီလဂုဏ် သမာဓိဂုဏ် ပညာဂုဏ် တို့ကို ပူဇော်သောအားဖြင့် လှူဖွယ်ဝတ္ထု အစုစုတို့ကို သဒ္ဓါရွှင်လန်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပါ၏ဘုရား။ အထူးအားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့သော မရဏာနုဿတိ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်း ဆင်ခြင်ပါ၏ဘုရား။ မြတ်စွာ ဘုရား၊ ဟောကြားတော်မူခဲ့သော တရားတော်များကို ဆရာ တော်အရှင်မြတ်သည် ဟော်ဖော်ညွှန်ကြားသည်ကို ဟပည့် တော်များ ရိုသေစွာဖြင့် နာကြားနှလုံးသွင်းပါ၏ဘုရား။ ဤကဲ့သို့ ဟောဖော်ညွှန်ကြား ခြင်း နာကြားနှလုံးသွင်းရခြင်း အစရှိသော ဓမ္မဒါန ဘာဝ နာမယ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံ စေတနာတို့ကြောင့် တပည့်တော်တို့သည် ကျရောက်ဆဲ ကျရောက်လတ္တံ့သော ရောဂါ ဝေဒနာ ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ် ရန်စွယ်အပေါင်းတို့သည် ကင်းငြိမ်း၍ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ် ကျန်းမာစွာဖြင့် သာသနာ့အကျိုး ဘာသာ့အကျိုး သယ်ပိုး

နိုင်ကြသော သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များ ဖြစ်ကြပြီး၍ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာဖြင့် မျက်မှောက်ပြုရပါလိ၏ အရှင်ဘုရား။

ဤကောင်းမှု၏ အဖို့ဘာဂကို အမိအဖ ဆရာသမား အဖိုးအဖွားတို့အား ဦးထိပ်ထား၍ ဘဝသံသရာမှ တော်စပ်ခဲ့ကြကုန်သော မိဟောင်းဘဟောင်း ဆရာဟောင်း သမားဟောင်း ဆွေဟောင်းမျိုးဟောင်း အပေါင်းတို့နှင့် ပါရမီဆက် ပဋ္ဌာန်းဆက် ရှိကြကုန်သော တော်စပ်ကြကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့ကိုလည်းကောင်း။

ကိုယ်စောင့်နတ် အိမ်စောင့်နတ် ခြံစောင့်နတ် ရပ်ကွက်စောင့်နတ် မြို့စောင့်နတ် တိုင်းစောင့်နတ် မြေစောင့်နတ် သာသနာစောင့် ကမ္ဘာစောင့် နတ်အပေါင်းတို့ကိုလည်းကောင်း။ နတ်တို့သေဋ္ဌ်နင်း သိကြားမင်းကို လည်းကောင်း၊ လူတို့သေဋ္ဌ်နင်း အစိုးရမင်းကိုလည်းကောင်း၊ ငရဲသေဋ္ဌ်နင်း ယမင်းမင်းကိုလည်းကောင်း အမျှပေးဝေပါသည်။ ဝသုန္ဒရေ နှစ်သိမ်းလေးသောင်း ယူဇနာအထုရှိသော မဟာပထဝီမြေကြီးကို စောင့်ကြကုန်သော နတ်အပေါင်းတို့ကိုလည်း အသိသက်သေထား၍ အမျှပေးဝေပါသည်။

အထူးအားဖြင့် လွန်ခဲ့သော ခုနစ်ရက်က ဘဝတစ်သွန် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားသော ကျေးဇူးရှင် မိခင်ကြီး ဒေါ်သိန်းအား အမျှပေးဝေပါသည်။ မိခင်ကြီး ဒေါ်သိန်းသည် ရောက်ရာဌာန ဘုံဘဝမှ တပည့်တော်များ ပေးဝေသော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို ကြားနိုင်ပါစေ သိနိုင် ပါစေ မြင်နိုင်ပါစေ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ်ယူနိုင်ပါစေ။

အကယ်၍များ မေ့လျော့နေခဲ့သော် ဆိုင်ရာ ပိုင်ရာ သမ္မာဒေဝ နတ်မြတ်နတ်ကောင်း နတ်အပေါင်းတို့ သည် တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်အားဖြင့် ပြောကြားလိုက်ကြပါ။ ယခု အချိန်သည် လူ့ဘဝ လူ့လောက၌ ရှိနေကြသော သားသမီး မြေးမြစ် ဆွေမျိုး မိသားစုအပေါင်းတို့သည် ပေါင်းစု၍ ဒါန သီလ ဘာဝနာ ကောင်းမှုများကို ပြုလုပ်ကြပါသည်။ ပြုလုပ် သော ကောင်းမှုတို့ကို သွားရောက်ပြီးတော့ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ သာဓု အနုမောဒနာ ခေါ်ယူပါလေ အစရှိသော သတိပေးစကားကို ပြောကြားလိုက်ကြပါ။ ကျေးဇူးရှင် မိခင် ကြီး ဒေါ်သိန်းသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ်ယူပြီး၍ ချမ်းသာသောဘဝ၌ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် မြင့်သထက်မြင့်ပြီး ချမ်းသာသည်ထက် ချမ်းသာသည်ကို ခံစား ခံစားနိုင်ပါစေ။

ကျေးဇူးရှင် မိခင်ကြီး ဒေါ်သိန်းကို အမျိုးပြု၍ မြင်အပ် မမြင်အပ် မကျွတ်မလွတ်ကြကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်း တို့ကိုလည်း မေတ္တာထား၍ အမျှပေးဝေပါသည်။ သုံးဆယ့် တစ်ဘုံ ကျင်လည်ကုန်သော လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့နှင့် ဝေနေယျ သုခိတ ဒုက္ခိတ သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား ကုသိုလ် ဘာဂကြစေရန် ညီညာဖျဖျ အမျှပေးဝေပါသည် အမျှရ ကြ၍ ကျန်းမာကြသည် ချမ်းသာကြသည် ဖြစ်ကြပါစေ ကုန်သတည်း။

အားလုံး ကြားကြားသမျှ အမျှ အမျှ အမျှ အမျှ ယူတော် မူကြပါကုန်လော့။
သာဓု သာဓု သာဓု